

T. 11737

கடவுள் துணை.

பெ. 106
1996

காளமேகப்புலவர் சரித்திரம்.

இதில்

இப்புலவர் பெருமானுடைய

சரித்திரமும்

அவர் பாடிய பாடல்களும்

சொல்லப்படுகின்றன.

Trichinopoly.

PRINTED AT THE "RIPON" PRESS, TEPPAKULAM,

By T. V. VENKATRAYULU MAYUDU.

1890.

கிததுசிவன்கோயில்” என்பதாகவாயினுற்பேசுகிறதொன்றுநடக்க, தொன்
ரு யிருக்கிறதேயென்று அவனைப் பரிசாசம்பண்ணினாகன, அது அவனாக
கு மாப்பில்லைத்து முதுவில் உருவினதுபோல வருத்தத்தை விட்டதத்
னால், அன்றிரவு அவனைவண்ணவன் வரும் தருணத்தல் தெருக்கதவைச
சாததி உள்ளே வரவேண்டாமென்று தடுக்க, அவன் வாசலுக்கு வெள
யே நின்றபடி என்ன நிமித்தத்தால் இன்னொரு என்னை தடைசெய்கி
றாயென, மோகனாக நி விழுந்து அடியான நான் சிவனடியாளாகையால்
உன் சம்பந்தம் எனக்குத் தகாதென, அவன் “அந்தமாளையனெனமே நினை
யைகொண்டனாற்றுவனென” என்றபடி உன்னையான் ஒருபொருளாயினார் விட்
டுப் பிரிந்துசெப்பேரு சக்ககமாதேருதலால் உந்தியவாசலையே
நான்றுகொண்டு என் பிராணனை விட்டுவிட்டுநென்றான் இவன் இதே
து பழிவந்து சம்பவிக்ஹதா யிருக்கிறதேயென்று நினைத்து, நல்லது நான்
வேண்டுமென்பது உனக்கு ஆவடியமா யிருநதால் நீ சீட்டுசெய்யுங்க
கொண்டு சைவனாக உன்விஷம்பபுகடக்கிறேனென்றுமொல்ல, அ
வன் காமடபேய் கொண்டவனாகையால் ‘கொண்டபால் வைத்தநயம்
பிழைப்பரோ சிநியோ பொருள்’ என்றவிகமாய் அடகு வைக்கவிட்ட
மாட்டாமல், நீ சொன்னவண்ணம் சைவசமயத்தை அதுசாத்திரேனென
று ஸ்ரீரங்கத்தைவிடசெ சம்புகேசுரத்திற்கு வந்து சிவநீடுசம்பண்ண
கொண்டு அகிலாண்டவல்லி கோயிற்பரிசாரகனாக, தனக்கு உவந்ததில்
வரும்படிகளில் அவருக்குக் கொடுத்த மீதத்தைத் தன் சிவனத்திற்கு
வைத்து அனுபவித்துக்கொண்டு வருதான்.

அந்நாளிற் சம்புகேசுரத்தல் ஒரு சிவப்பிராணன் தனக்கு வித்தை
யிற் சூரணபாணடித்தியம் உண்டாகவேண்டுமென்று நியமத்துடனே தற்
புரைசக்கரம் ஸதாபித்து அதில் அசேவனைக்குரிய பாதிர பிழைச்சாத
தைப்பிரணவ நமக சகிதமாய் வருவது உருச்செயித்து நெந்நாளாக உபா
சித்துக்கொண்டிருந்தான், ஒருராதநிரிநடுச்சாமத்தில் அகிலாண்டநாயக அ
ழகான ஒருசிறுபெணபோல் வடிவெடுத்த வெள்ளைஸ்திரீம உடுத்தவாய
நிறைபத தாமஸ்ரீலம் தரித்துக்கொண்டுஉபாசகன் கண்ணுக்கெதிரே சென்று
உன்வாயைத் திறவென்று அந்தத் தாமஸ்ரீலத்தை அவன்வாயிலே உமிழ்
போமனவில், அவன் ரிப்பாக்கியனாகையால் அவனை மகாதேவியென்றநி
யாமல் ஆரடி எச்சிற்றம்பலத்தை என்வாயிலே துப்பவருகிறாய் உனக்குப
பைத்தியம் பிடித்ததோ அப்புறம் எட்டிலலடியென்றுகடித்துரைத்தான்.
அம்மட்டில்அவனைவிட்டுத் திருமபிவருகையில், மோகனாக அன்றிரா
தநிரி கோயிறருடவரிசைக்கு வந்திருந்த தறித்து பரிசாரகன் அவனுடனே நீ
விட்டுக்குப் போம்பொழுது என்னைவந்து அஃது நாயிருவரும் கூடி

போவோமென்று அவகொரு மண்டபத்திற் படுத்தருக்க, மோகனங்குடவ
 ரிசையானபின்பு பரிசாரகனைத் தேடிக்காணாமல் தான் மரத்தாம வீட்டுக்
 குப்பையி விட்டான். ஸ்தாலிகர் முதலானவர்களும் கோயிற்குச்சுப் போட்
 டிகொண்டி தங்குதகைகள் இருப்பிடத்திற்குப் போனார்கள். பரிசாரகன்
 விழித்துக்கொண்டு மோகனங்குடையக்காணாமையாலும், கோயிற்குத் தவறு பூட்
 டுப்பட்டிருந்ததனால் தான் வெளிப்படக் கூடாதுமாய், இருந்ததன் தா
 னைத்தலானே தித்தனாபிடியால் எண்ணமிட்டுக் காணாதிருந்தான். அ
 வனைமேற்சொல்லிய தேவிபாடுத வாயைத்திறக்கச் சொல்லித் தன்வாயி
 லிருந்த பாகுதாப்பலத்தை உமிழ்ந்து இதைத்தன் றுய்டென்ன, அவன்
 மோகனங்குடென்று நினைத்து அகலிஷ்டப்படி நடவாழ்போனால் அவனாக
 குக்கொ மூளும், பிறகு தன்முகத்தைப் பாககாராடா னென்பதனாலும்,
 தான் பூவலுனமத்திற் செய்தபுண்ணியத்தாலும் தடுக்காமல் உட் கொண்
 டான். அம்மை அவனுக்கு அனாதமுதற் காளமேகா எனது அமோகமாய்
 மறை பொழிவதுபோலத் தமிழில் ஆசமுதலாகச் சொல்லப்படும் நால்வ
 ளைக்கவிஞரும் விசேஷமாகச் சித்திக்கவும் அனுகூலிப்பது மறைந்த
 போனார்.

அவன் போன அடியிலேதானே அவனுக்குக் கடல் மடைதிறந்தாற்
 பேஸக் கவிபாடத்தக்க பிரபலமான வாகுணாயிறும், அதனால் அவன்
 இடபொருது நாகசுப் பிரசன்னமானவன் அகிலாண்ட வல்லிதானென்று
 உணர்ந்து அந்தமக தேவியை ஸுதேவத்தியமபண்ணி முதல்முதல் திருவா
 னாகையலாவென ஒரு பிரபந்தமபாடிப்பின்பு, அச்சோழநாடு, பாண்டிநாடு,
 சேரநாடு முதலானபலநாடுகளுக்கும் போய்அங்கங்குள்ள பிரதானமாகிய
 தபவஸ்தலங்களைத் தரிசித்து அந்தந்த மூர்த்திகள்தீர்வெல் ஸ்தூதியாகவும், நிக
 தாஸுத்தியாகவும், மதமும் அனேகவிதமாகவும் பறடலபாடல்கள்பாடி வ,
 நுயல்பாடுது, சுதை, கல், மரம், உலோசமுதலானவைகள் சிற்பனால் உருப்
 பவதப்பட்டபின் அவ்வற்றிற்குரிய இயற்பெயர் மாற்றிவைவவேறு சிற்ப
 புப்பெயர் உண்டானாற்போல அகிலாண்டேச்சரி வரப்பிரசாதத்தகால
 முன்புள்ள பரிசாரகனென்னும் பெயர்மாறி, மாவரும் காளமேகப்புலவர்
 காளமேகப்புலவரென்று சொல்லுமபடி மேன்மையாகிய பெயர் எத்திசை
 யிலும் வழங்கத்தலைப்பட்டது. அக்காலத்தில் அவர் தரிசித்த ஸ்தலங்களிற்
 பாடியபாடல்களிற சிலவருமாறு.

திருச்செங்காட்டில் உததாரபதிசரைத் தரிசித்து, எப்பொழுதும் ஒ
 முக்கத்துடனே நாடின் நடுவில் யாழந்திருக்கும்நாதனோ! நீரிப்பொழுது
 இரதச்செங்காட்டில்வந்து ஒளித்துக்கொண்டிருந்தால் முன்பு யமனையும்,

காண்கேது கொட்டி முழக்கென்ற பழமொழியும் கேட்டதில்லையோ
வென்னும் கருத்தையமைத்ததப்பாடியது.

“கச்சாவம் பூண்டதிலலை காதரே தேவரீர்
பிச்சையெடுத துண்ணப் பறப்பட்டும—உச்சிதமாம்
காளமேன் குஞ்சரமேன காரக்கடலபோலே முழங்கும்
மேளமேன் ராசாங்க மேன.”

மற்றும் தென்புலியூரில் வசிக்கின்ற ஐயனே? நீ இப்படி ஏழையாபி
ருந்தால், ஏழையைக்கண்டால் ரோஷமும்பாயும் என்ற பழமொழிப்படி,
உன் புளக்காரத்தைக்கண்டு கொண்டபெண்டாட்டியானவள் வலாற்கார
மாய்த் தாண்டித் தலைமேலேறாளா? ஒருவன் செருப்பாற்புடைக்கானு ஒரு
வன் வாயிலேவந்தபடி ஏசானு? ஒருவன்வில்முறிய மண்டைமேல் பாட்டா
னு? (தலைமேலேறினவன்-கங்கை, செருப்பாற்புடைத்தவா-கண்ணப்பநாய
னு, ஏசினவா-சுந்தரமூர்த்தி, வில்முறிய மாட்டினவன்-அருச்சுனன்) என
றும் கருத்தையமைத்தது பாடியது.

“தாண்டி யொருகதி தலையின்மே லேறாளோ
பூண்டசெருப்பாலொருவன் போட்டானு—மீனா டொருவன்
வையா?னு விலமுறிய மாட்டானு தென்புலியூ
ர்பாரீ யேழையானால்.”

பின்னும், மேகமண்டலத்தை அளவிய சோலைக்குழந்த திருப்புலியூரில்
எழுந்தருளியிருக்கின்ற அம்பலவாணரோ? கல்லாலெறிந்த சாகசியநாயனு
ரும், வில்லால் மண்டைபிராகக்கசாடிய விஜயனும், செருப்பாற் கணக்கப்
புடைத்த கண்ணப்பநாயானும், முதுகில் தழும்பெழுப் பிரமபாலடித்த
பாண்டியனுமாகிய இவர்களைல்லாரும் கல்லவாகளென்று திருவுள் மிரகதி
இவர்களுக்காக் கிருபைபாஸ்த்ததும், உமாநாத நிறையொன்றும் சொல்லா
மற் புஷ்பங்களைக்கொண்டு அர்ச்சித்த மன்மதனைக் கொலையெததும் என
னரிசித்தததாற் சொல்லவேண்டுமென்னும் கருத்தை அடக்கிப்பாடியது.

“செல்லாரும் பொழில்குழும் புலியூரம்பலவாண தேவனாரே
கல்லாலும் வில்லாலுஞ் செருப்பாலும் பிரமபாலும் கடிந்தசாடும
எல்லாரு கல்லவரென நிரங்கியரு ளீந்ததெனை விசழ்சசி யொன
றும், சொல்லாமன் மலரைக்கொண்டெறிந்தவனைக் கொன்றதென்
ன சொல்லுவீரே.”

கடெசனாத் தரிசிக்கையில், திருமோகி கையிலேத்தென்ற அம்பலவா
ணகாளவர் திக்குக்கொலிந்ததென்னும் ஆயத்தலவனிடுக்க, மற்றும் பல

ஆயர்ள் இரவும்படலும் மாறாமற்காத்நிருக்கத் தில்லைவனத்திற் புருத்த ஆட்டைக்களவெடுத்தது என்னவுபாயமெனவும், தில்லைக்கேர்வந்தராஜப் பெருமாள் சயனத்திருக்கோலங் கொண்டிருக்கவும், மத்தும், கடைநெயர்கள் இரவும் படலும் அகலாது நடன நரிசனத்திற்குக் காதெருத்தவும், திருசெம் மடபலவாணரானவா தல்லையம்பலத்திற் பிரவேசித்த நடனஞ்செவதற் றுத் திருவடிவையத் துக்கியது என்ன உபாயமெனவும் சிலைவையாகப் பொருளமைத்துப் பாடியது.

“கொங்குலவுத் தென்றிலலைக் கோவிந்தக் கோனிருக்கக் கவகுபக லண்டாபலா காதநருக்கச—செங்கையிலே ஓடுடுத்த வமபலவ ரோங்குதில்லையுட்புருத்தே ஆடுடுத்த தெனைவுபாயம்.”

அன்றியும், தில்லைபாடியில்வாழும் சிவபிரானே! ஊர்களிலுள்ள ஆட் டெக்குச் சாதாரணமாக நாலுகாலிருக்கின்றன. உன்னுடைய ஆடுககு மாததிரமஇரண்டேகாலிருக்கின்றன. திரண்டுகாலிருந்தாலும், இவ்வாட்டின் மேல் வெகுதூரமாகக் கணவைத்திருக்கின்ற அந்தப்புலியானது இரத்தூட் டை விட்டுப்போமோ சொல். (புலி-வியாக்கிரபாதா. ஆட்டி-நடனம்) என லும் கருத்தையமைத்துப்பாடியது.

“நாட்டுக் ளாட்டுக்கு காலுகாலையாநின் ஆடுக கிரணகொ லானலும்—நாட்டமுள்ள சாமேவுதில்லைச் சிவனேயிவ வாட்டைவிட்டுப் போமோ சொல்லாய்ப் புவி.”

தில்லைமுறையிரவிற சிலா நடேசர் கையிலேந்திய மாணாது அவர் திருமுகத்தற்கு நேராகத் தனமுகத்தையுமா, முன்னகால்களையும் மேலே துக்கி நிற்பதற்குக் காரணமாகறித்து ஒரு பெண்பாப் பாடவேண்டுமென் ன, அவா அன்னப்பரவைகள் வயல்களிற சஞ்சரித்துத்தாமரை மலர்களில் தங்குகின்ற தில்லைப்பதியில் எழுந்தருளிப் நடேசனது கைக்கமலத்திலி ருக்கும் மான்கன்றானது, அவ்விறைவனது பொன்போலும் சிவந்த நிறத் தையுடைய அழகிய ஜடாமகுடத்தில் அணிந்த அறுகம்புல்கை மேய்ந்து அங்குள்ள கவகாஜலத்தைக் குடிக்குமபடி தன்மனதில் இச்சையானது அதிகரிக்க அங்னமே தாவிப்பாய்வின்றதென்றும் கருத்தையமைத்துப் பாடியது.

“பொன்னஞ் சடையறுகம் புல்லுக்கும் பூம்புணற்கும் தன்னஞ்ச வகையுறத் தாவுமே—அண்ணங்கன்”

செய்க்கமலத் துற்றலவுந் தில்லை நடராசன்
கைக்கமலத் துற்றமான் கந்து.”

மற்றமவர்கள் அத்தலத்திலுள்ள ஞானசபை கனகசபை, நர்த்தசபை, ஆனந்தகூடம், திருமூலட்டானம், பேரம்பலம், பஞ்சாவரணம், நாற்கோ புரம், பொற்கமபம் மண்டபம், சிவகங்கை இவைகளை ஒருவெண்பாவாக அமைக்கவேண்டுமென்ன, புலவர் சிரோமணியானவா கான் வேறே அமைக்கவும் வேண்டுமோ, இப்பொழுது சொன்னவைகளைச் சொன்னமு தைப்படி நீங்களே சோதனைவருத்து இசைத்துப்பார்த்தால் வெண்பாவாட முடிந்திருக்கலாமென்ன, அவர்கள் அவாசொற்படி செய்து அவவாறே அமைந்திருக்கக்கண்டது.

“ஞான சபைகனகசபை நர்த்தசபை
ஆனந்தக கூடம் திருமூலட்—டானம்பே
ரம்பலம் பஞ்சா வரணநாற் கோபுரம்பொற்
தம்பமண்ட பஞ்சிவகங் கை.”

சிவகாமவல்லியைத் தரிசித்தபொழுது, மாட்டுக்கோன் தந்தையா னான் வடமதுரையைவிட்டுத் தில்லைவரைத்திரவருவது ஆடுகக்கோ றொருவனுக்குப் பெண்டாக வாழ்க்கைபட்டது, வெள்ளப்படலோடுகொ டு குட்டிகளைப் பட்டிக்குள் மறித்துக்கொண்டுவந்து விடுவதற்கு ஒரு பிள்ளையையும் பெற்றுச் சிறந்திடச் சரியாய்விட்டான், எனச்செவியே, நீ இந் தச் செய்தியைக் கேள்விப்படவில்லையோ, என்னண்ணே! நியாயமும் இ ணைப் பாபபாயாக, (மாட்டுக்கோன்-கண்ணபிரான், ஆடுகக்கோன்-நடே சன், குட்டிமறித்தல்-விசையகனைவணங்கும் அடியார்கள் தத்தம் தலையி டமுண்டுகேராகக் குட்டிப்பின்பு கையைமறித்துக் குட்டிக்கொள்வது, ஒரு கோட்டானை-ஒற்றைக்கொம்புள்ள யானைமுகக்கடவுள், கட்டுமணிச் சிறு, கடைச்சி-மணிமேகலைகட்டிய சிறிய மருங்குலுடையாள்) எனனும் கருத் தையமைத்தப் பாடியது.

“மாட்டுக்கோன் றந்தை மதுரையிட்டுத் தில்லைவனத்
தாட்டுக்கோனுகருப்பெண் டாயினாள்—கேட்டிலையோ
குட்டி மறிக்கவொரு கோட்டானையும் பெற்றா
கட்டுமணிச் சிறுநிலைச்சி கான்”

நிருக்ஷேத்திரத்தில் வேதகிரிசைத் தரிசெஞ்ஞமளவில், பெருமை தங்கிய நிருக்ஷேத்திரத்தநில் வசெஞ்ஞம் சிவனாரே! நீர் ஆத்தொ டகவி வெகுதாலமாக அவனமான அன்னப்பிழைப்பே பிழைத்துவிட்டா,

பகைவராகிய முப்புரத்தானை நேரிலே கண்டவிடத்தில், கிவலைக்கையிற் பிடித்த அம்பினால் எய்த கீழ்த்தமாட்டாமல், உம்முடைய வீதம் கடந்தா டிச சிலம்பம்போல வியர்த்தமாம் டி பல்லை யிளித்தகொண்டே இவ் வளவுதானு, உமது படைத்திறமென்றும் பொருளை அமைத்திப்படிபது.

“சொல்லிற் பெரிய கழுக்குன்றரோதொல்லை நான்முதலா அலலறபிழைப்பே பிழைத்துவிட்டா முப்புரத்தவரை விலைப்பிடித்தெய்ய மாட்டாம னீரந்தவேளையிலே பல்லைத்திறாதுவிட்ட ரிதுகாணும் படைத்திறமே.”

ஸ்ரிமுஷ்டமென்றும் திவ்வியதேசத்திற் பூவராகசுவாய்யைச் சேலிக் குட்பொழுது, வயல்வானைகள் எழும்பிவரப்பில் வளாகின்ற கழகமரங் களில் மோதி, அணங்குளிலுள்ள பூம்பாளையக் தெருமுழுதும் சிதறும்படி தாவிப்பாங்கின்ற வளபடமுடைய திருமுட்டமென்ற ஊரிமன்றிக்கு மார்பில் கொம்புமுனைத்திருப்பதாக ஓரகிசயத்தை நானகண்டேன், (பன்றிகு மாரியிலே கொம்புமுனைத்திருப்பதென்பது-ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் பூவரா சமுாதகியாகிய பூவகொம்புபோன்ற பூம்பிராட்டியைஎடுத்த மாரடோ ட்ணைத்து வைத்துக்கொண்டிருப்பது) எனனும்கருதகையமைத்துப்பா டுபது.

“தெருமுட்டப்பாளை சிதறவளர்ப்புகக் தருமுட்டச் செய்வானை தாவும—திருமுட்டத் தூர்லேகண்டே நெருபுதுமை பன்றிக்கு மாரிலே கொம்பான வாறு.”

மரமும் திருமுட்டமென்ற திருப்பதியி லெழுந்தருளிய பூவராகமூர்த தியே, இடதுகரத்திற் பாருச சன்னியத்தை ஏதையபெருமானே, உனது தாமனாபோன்ற திருவடிபைய நான்கு மாக்கடநியாயமாக ஆசிரியகத த்றமையினி அனுத்தொட்டிதுபரியாதம் அஞ்ஞானத்தில் அமிழ்ந்துகிடந் தோம், ஆதலால் எமக்கு வரககடவதாகிய கிலேசமெல்லாம் உனது நிரே துககிருபையினால் மார்ச்சால நியாயமாகஒழித்தானும்படிக்கு நீ பெமெந் திரே வருவாயாக வென்னும் பொருளையடக்கிப்படிபது.

“முட்டத்துப்பன்றி முளரித் திருப்பதத்தைக் கிட்டத்துப்பன்றிக் கிடந்தோமே—தொட்ட மருங்கிலே சங்கெடுத்த மாலே பெயமக்கு வருங்கிலே சங்கெடுக்க வா.”

திருவாலங்குடியில் தட்சிணமூர்த்தியைத் தரிசித்தாயில், வடவிரட்டிசத் தின் அடியில் வசிப்பவனை அயிர்தமர்த்தனம் செய்தகாலத்திற் கரகரங்கள்

அஞ்சியோமும்படி பாங்கடலில் தோன்றிய ஆலாலமென்னும் விஷததை அவர்கள் உசேவிக்கும்பொருட்டு அமுதசெய்தருளினவனை ஆர்தாம விஷபானம் பண்ணமாட்டானென்று வாய்கூசாமற்சொல்லுகாரா, அந்தக கொடுவிஷத்தை அவன் பானமபண்ணாமல் நமக்கென்னவென்று உடேட சித்திருப்பானாகில் உலகத்தாரெல்லாம் ஒருமிக்க மண்ணின்மேல் மாண்டு டோமேட்டடாராகளா, எனினும் கருத்தை யமைத்ததப்பாடியது.

“ஆலங்குடியானை யாலால முண்டானை
ஆலங் குடியானென றாசொலவாரா—ஆலம்
குடி யானையிற குவலயத்தோ லெல்லாம்
மடியாரோ மணமீதிலே.”

மாயூரத்திற் சுவாமி தரிசனம் செய்கையில், தம் தனபர்கள் விருமபினைவகையெல்லாம் வண்பாது கொடுக்கும் உதாரஞானமுடையவரென்று சொல்லப்படும் மாயூரநாதருக்கு எத்தனைகாலம் கைகொண்டமட்டுமே யாராவாரி இறைத்தாலும் மாளாது இருப்பாக மலையளவான வெள்ளியும், மலையளவான பொன்னுமிருக்கவும், மேலும் தெளிந்த அறிவியுடைய உடம்போ தேயியானவள எப்பொழுதும் பக்கத்திலவந்து உடக்கொரு குறைவுமில்லையாயபடவேண்டாம் பயப்படவேண்டாமென்று ஸ்கையமெத்து அபயதானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கவும், அவர் ஏன் விஷத்தைப்பிண்டாரா, உகஞ் சுவவளவு பொருளிருந்தாலும் “நின்று நின்று குன்றுமாரு” மெனப்பது பற்றியே, அல்லது கர்த்தசொத்தெல்லாம் நமமட்டிலன்றி வல்லார கொளியாயப போய்விடுமிறதே மெனப்பது பற்றியோவென்று கிண்டிப்பேசுமென்றால் அப்படியெல்லாமல்ல, தமக்கேநேரக்கி முறையிட்ட தேவர்களை மடக்கி கும்பொருட்டே விஷபானம் பண்ணினாரெனினும் கருத்தை அமைத்திட பாடியது.

“வள்ள லெனும்பெரிய மாயூர நாதருக்கு
வெள்ளிமலை பொன்மலையு மேயிருக்க—தெள்ளுமையாள்
அஞ்சலஞ்ச லெனது தின மளையையிலே தானிருக்க
நஞ்சுதனை யேனருகே னா.”

வைத்திகாங்கோயிலிற் சுவாமி தரிசனம் செய்கையில் இந்தப் புள்ளிருக்கும் யெருளில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானே, முன்னாலில் மனம்தனை எரித்த அகிலி உன் கண்ணிலிருக்கின்றது. தாருகாவனத்தருஷிகள் உன்னைக்கொல்லவிடுத்தஅக்கிலினை கையிலிருக்கின்றது. திரிபுரத்தைத் தகித்தஅக்கிலி உன் புன்சிரிப்பிலிருக்கின்றது. உனக்குஅழலாடியெனவழவரும் அழைப்பெயருக்கேற்றாடி உன் திருமேனிமுழுதும் அகிலி குழங்கிருக்கின்றது. இவ்வாறு அக்கிலிமயமாயிருக்கின்ற உன்னை இந்தத் தைபுர

கலையுரித்த பெண்ணுனவள் அச்சமின்றிச் சேர்த்த எப்படி தன் விஷயம் நானும் வேவாமலிருக்கின்றாள். இவளுக்கு அகிலவிந்தம்பனவிறந்த கனாவது தெரிந்திருக்கிறதோ, அதனால் அவ்வக்கனையை உண்ணிக்கொண்டா மல அடக்கி வைத்திருக்கின்றாளோ, எனக்குத் தெரியச்செல்வாயாக வென்றும் கருத்தை அமைத்தப்பாடியது.

“தீத்தானுன் கண்ணிலே தீத்தானுன் கையிலே
தீத்தானுமுனபுன சிரிப்பிலே—தீத்தானுன்
மெய்யெலாம் புள்ளிருக்கும் வேளுராவுன்னையிந்தத்
* தையலா லொப்படிச்சேர்ந்தான்.”

திருவாரூரில் ஒரு விசேஷகாலத்திற்கேயிலுக்குப்போனபொழுது, அந் தருணத்திற் குருக்களமார் தியாகருக்கு வசகிரபதகம சமர்ப்பித்துச் சாத துபடி பண்ணிக்கொண்டிருந்ததனால் சுவாமியைத் தரிசிப்பதற்குச் சற்றுச் சாவகாசப் பட்டதுகூட, அவர் அன்னப்பறவைகள் வசிக்கும் வயல்கள் சூழ்ந்த திருவாரூரில் வாழும் தியாகேசருக்கு முற்காலத்தில ஒப்பறசிறுத் தொண்டா புத்திரனைக்கொண்டும், மனுக்கினைச் சோழனுடைய பிள்ளை யைக்கொண்டும் பராகிரமமுடைய மனமதனைக்கொண்டும் வைரமானது விட்டிப்போகாமல் இன்ன மிருக்குமோ, என்றமாத் திரத்தில் அந்த வச்சிர மாலே படிவென்று அறுத்து விழுந்தது. அத்தரித்து அவர்கள் இவா மகாதமா யென்று உளர்ந்தவகியந்து உபசரிக்க, இரண்டினுண்டாய் அறுத்து விழுந்த அவ்வச்சிரமாலே மறுபடி ஒன்றாயப்பொருத்திப் பிறந்ததுபோலாகும்படி, முன்பு இன்னம் வயிரமிருக்குமோவென்று பாடினதைப் பின்பு, இன்னம் வயிரமிருக்குமேயென்று திருப்பியமைத்ததுபாடியது.

* தையலாள்-தையலநாயகி.

“அன்ன வயல்குழு மாநூத்தியாகனார்க
கன்னமவயிர் மிருக்குமோ (மிருக்குமே)—முன்ன மொரு
தொண்டாமக னைக்கொன்றுஞ் சோழாமக னைக்கொன்றும்
சண்டமதனைக் கொன்றுத் தான்.”

திருவாரூரில் பிரமோச்சவதரிசனம் செய்கையில், சேமமையாடும் கம லைப்பதியில் வாழுகிற தியாகனோ! உமது மைத்தனாரானவர் தமக்கு ஒரு மாடாயினுமில்லாதிருந்தும், காசடமல்ல; கண்டி விததையுடைய; ய தாரத்தமாகவே பூமிமுழுவதும் உழுது பயிர்செய்து உண்கி கெத்திருக்கின் றா. உமக்கு ஒரு வெண்ணையிருந்ததும் உழுது உண்ணத் திறமையில்லா மல விஷத்தையுண்டா. அன்றியும் கீடென்ற பிள்ளை இரண்டினும், அப் பிள்ளைகளை தாய்க்கும் கீவனாத்தத்திக்கு இரண்டிப் படிவென்றுத் தாயி யில்லாமற் பிச்செய்யேததீர். உமது பண்டோவையிவ்வகியிலிருக்கத் தீப.

பொழுது உடக்கு உச்சவக்கொண்டாட்டமும் உண்டாயிற்றே? (மைத் துனர்-திருமால், பூமிமுழுதும் உழுதது-அதற்குமால் வராகமூர்த்தியாகப் பூமியை அடிவரையில் தோண்டிப் பது, உண்டது-மகாபிரளயகாலத்தில் உலகமெல்லாம் எடுத்த விழுங்கியது, கமலைப்பதி-திருவாரூர்) என்னும் கருத்தை யமைத்துப்பாடியது.

“ஒருமாமெல்லாமன் மைத்துனனார் புவிமுழுதுமுழுதேயுண்டார், கரைமாமென் துமக்கிருந்த முழுதுண்ணமாட்டாமல் நஞ்சையுண்டார், இருநாழிகெல்லுக்கா விரண்டுபிள்ளை குந்தாய்க்கு மிரத்தீரின்று, திருநாளு மாயிற்றே செங்கமலைப் பதிவாழ்ந்தியாகனோ.”

பின்னும், வீதியில் தியாகராஜர் எழுந்தருளி நடனஞ்செய்யச்சென்ற தரிசிக்கையில், திருமேனி முழுதும் புஷ்பபரணமும் புழுகுமணமும் நீசகினை தியாகேசருக்குக் கையிலே பணமிருந்தால் அது அவனாச சுமமா இருக்கவொட்டுமா, “பணமென்னசெய்யும் பத்துவகைசெய்யும்” என்ற படி அந்தப் பணக்கொழுப்பு மூலையிலிருந்தவனா முற்றத்திலிருந்துவிட்டு ஆடடிப்புறத்தால் அவரெனனசெய்வாரா, காணமினறித் திருவாரூர் வீதியிலே பகிரங்கமாக வந்த நினறு தமமுடைய இஷ்டர்களுெல்லாம் பார்த்து நகைக்கத் தலைவிரிகோலமாகக் குத்ததுக் கூத்தாடமாட்டாரா? (பணமசர்ப்பகங்கணம்) எனனும் சருத்தையமைத்துப்பாடியது.

“ஆடாரோ பின்னையவ ரனபரெலாம் பார்த்திருக்க நீடாரூர் விதியிலே நினறுதாம் —தோடாரும் மெய்க்கே பரிமளங்கள் வீசத் தியாகேசா கைக்கே பணமிருந்தக் கால்.”

மேலும் சுவாமியுமக்கு உண்கிறசோறுவெல்லமாய்விட டதனால், ஊருமுலகுமறிப்ப பிச்சைச் சோற்றுக்காக எங்கெவரும் ஒடி உழன்று திரிந்தீர். உமமைப்பற்றி விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்தில், நீர் நிலையாயிருப்பதற்குச் சுவாநின்பட்டதாக ஒருராயினுமில்லை. இப்பொழுதிருக்கின்ற ஊரும் ஒற்றியாயிருக்கின்றது. அன்றியும் உமது இயற்கையான ஊரும் பேரும் உருவமும் இப்படிப்பட்டவைகளென்று யாவராலும் அறியப்படாதவைகளாயிருக்கின்றன. அங்ஙனமாயினும், தரித்திரப்படி மகன் தனபாலசெட்டி பென்று பெயர் பெற்றதுபோலத் தியாகராஜரென்று பெரியபெயர் ஒன்று மாத்திரம்பெற்று விட்டார். இவ்வி நீர் ஆரூரிலிருப்பீர்! அங்குமிக்கும் சுமமா அங்குமிக்கும் பொதுத்தானதறித்போய் விடும். (ஒற்றி-திருவொற்றியூர், ஆரூர்-திருவாரூர்) இன்னும் சருத்தையமைத்துப்பாடியது.

“பாஞாநியப் பவிக்குழந்திர் பற்றிப் பார்க்கினும்
கோளுருமில்லை யிருக்கவென்றா லுள்ள ஒருமொற்றி
பேரூரையா தியாகனெனறே பெரும பேருமபெற்றிர்
ஆரூரிலேயிருப்பி ரினிப்போய்விடு மமபலத்தே.”

திருவண்ணாமலையில் அருணாலேசுவரரைத் தரிசிக்கையில் கற்சமைத்த சட்டியிற டாதி யுறுபிருக்க, அச்சட்டியிலிட்டு அள்ளிய அகப்பையிற்பாதி யுறுபிருக்க, எச்சிரேடோட்ட இலையிற பரிமாறினபடி. பாதியுறுபிருக்கப் பிராமணவேடவ கொண்டு வந்து நடித்த சோனேசரானவர் அநாளிற் சி ராளாவென்று அழைக்கொழுது, அப்பிள்ளை கலகலவென்று சிரித்த வண் ணையாக எழுகதெதரே ஒடிவந்தது என்ன அறபுதம்! எனமனமே! நீ சொல் லென்னு டு அந்நடை அமைத்துப்பாடியது.

“சட்டியிலே பாதியந்தச சட்டுவெத்தி லேபாதி
இட்டவிலை யிறபாதி யிட்டிருக்கத—திட்டமுடன்
ஆடிவந்த சோனேச ரன்றழைத்த போதுபிள்ளை
ஒடிவந்த தெனனே வுரை.”

மற்றும், உண்ணமுலை நாயக்கோயில் ஸ்தானிகளுகிய சம்பகதாண் டான எனபவன் மயிர்வளைஞ்விட்டதில் தனதலைமுறுக முண்டிதமாகசு செளளம் பண்ணிக்கொள்ளும் சாயத்திற காளமேக புலவரைக்கண்டு மரி யாதையில்லாமல் விபதிபாகாவததினால் இந்நூதலத்தின் பெயரும், என பெயரும், நான் செயவித்துக்கொள்ளும் செளளகாரமும் ஒரு வெணபா வில் வரும்படி, மன்னெனறெதெது மலுக்கென்றுமுடிக்கவேண்டுமென்று சொன்னான் சொன்னமாததிரத்தில், அவர் இவன் தன்னை ஒருபொருளாக மதித்துப் பாடசொன்னமையால் இவனைப்பரிசுரிப்பதே தருதியென்று நினைத்து அவன் செளளம் பண்ணிக்கொளவதற்கு நிமித்தமும் கற்பித் துப்பாடியது.

“மன்னு மருணகிரி வாழ்சம்பந் தாண்டாற்குப்
பன்னுதலைசு செளளம் பன்னுவதேன்—மின்னின்
இளைத்த விடைமாத ரிவனருமெப்பற்றி
வளைத்திழுத்துக் குட்டாம லுக்கு.”

ஒருகாலத்தில் ஸ்ரீராமத்தாக்கும் சம்புகோத்தார்க்கும் அவை நி வேஷமுண்டாகி இருநிறத்தாரும் கலகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், அவர் களைச் சமாதானப்படுத்தும் பொருட்டுக் காளமேகப்புலவர், சேக்கிதா ரும் திருவாணக்காவாரும் எங்கன மதம் உயர்ந்தது, உங்கள் கதம் தாழ்ந் தது, எனவெதெய்வம்பெரியது, உங்கள் தெய்வம் சிறியதென்று, இவ்வாறு,

யானேசேனைகளைக்கொண்டு ஆயுதச்சண்டை செய்வார்போல், வியாத்தமாய் வாக்குச்சண்டை செய்வானேன். சைவம் வைஷ்ணவமாகிய இவ்விரு சமயக்கொள்கையும் “ஏகமேவாபரப்பிரமம்” என்னும் அத்வைதமபோ ல்ன்றி, ஆதமா பரமாத்மா இரண்டுமுண்டென்றும், அவ்விருணடும் ஒன்றற கொன்றுசமத்துவமுடையன வல்லவென்றும், அவ்விருணடனுள் பரமாத் மா ஆண்டானென்று, சீவாத்மா அதற்கு அடிமையென்றும் சொல்லப்படும ல் சிஷ்டாகாவதமாய்க் கரதலாமலகம் போலவிளங்குகிறகையால், இதென ன ஆசசரியா! இரகவிவரமெரியாதா? இதுபற்றி இனி ஒருவாக்கொருவர் ஓரவாரங்கள் பேசவேண்டாமெனனும் கருததையகமத்துப்பாடியது.

“சீரங்ககதாருந திருவானைக் காவாரும்
போரங்கமாகப் பொருவதென—ஓரங்கள்
வேண்டாவிடுகென விவரந தெரியாதா
ஆண்டானுந தாசனு மானால்.”

(ஆண்டானுந தாசனுமானு லெனபதை ஆண்டியுந தாசனுமானு லென) சுலா சொல்வா அது சரியன்று

மதுரையிற சுவாமி தரிசனம் மெடகையில், அங்குள்ள சிவபயிரா ம ணாகள அவரைப்பார்த்துச் சோமசுந்தரகடவுள் சந்நிதிக்கெதிரே கூட்டி கூட்டிலிருந்து கின்னரிவாசிக்கொதுபோலக் கூவுகிற கிளியைச் சட்டி க் காட்டி, “கின்னரிவாசிக்ருங்கள்” எனபது நற்றடியாகவர, அக்கடவுள் நற்றயலடியைதவிர்த்து இவ்வுச் சொக்கநாதாவிய்யத்தில் ஒரு வெண்பாட பாடவேண்டுமென்ன, புலவா அக்காலத்தில் திருஞானசம்பந்தர், அப்பா, சுந்தரமூர்த்தி யெனனும் இம்மூவரும் பாடிய தேவாரபாடல்களைத் திரு யுள் மூவந்தருளினுரென்று சொல்லும் பான்மையையுடைய பரமசிவன், நான் மாடக்கூடலில அதுபத்துநான்கு திருவிளையாடலைச் செய்தானென றும், தனது பரம சாமாத்ரிபத்தை விளக்கக்கூடிய நரியாகிய பாகடு மல்லகதி, மயூரகதி, வியாக்கிரகதி, வானரகதி, விடபகத்பாக்ய ஐவகை நடையினைக் கற்பித்தானென்றும், கிளிபானது கின்னரிவாசியா நன் டென்னும் கருத்தையகமத்துப்பாடியது.

“ஆடல்புரிந் தானென்று மநநாளிலேமூவா
பாடலுவர் தானென்ற பானமையான—கூடலிலே
கின்னரிவாசிக்கு கடைபயிற்றி னுனென்றும்
கின்னரி வாசிக்குங் கிளி.”

மற்றும் பெண்ணே! நீங்க ளிவ்வுதிசயத்தைப் பாரததீர்க்கா, இந்த மதுரையிலேமூர்த்தருளிய கடம்பவுணநாதானவர் எப்போதும் பெண்ணைத்

தலைமேலேசுமந்து திரிகின்ற பைத்தியம்பிடித்தவர். அன்றியும் எட்டித்திக்
டுக்கும சிலாகடியமாயிருக்கின்ற தங்கைமேலே நெருப்பைவாரியிட்டார்.
அககாளை நிறுத்தி அயனமேலேறினார். ஆதலால் பித்தர்க்குத் தருணம்
நூலினும் செம்மையென்பது மெய்ப்பட்டிருக்கின்றது. (பெண்ணைசசுமந
சது-கவகையைத்தாங்கினது, தங்கைமேல் நெருப்பிட்டது-தமதுகையில்
முழுவேந்தினது, அககாளையேறியது-அந்த இடத்தினமேலேறினது) ஏன
து ௦ கருதையமைத்ததுபாடியது.

“கண்டரோ பெண்காள் கடம்பவனந தீசனா
பெணமா தமைச்சுமநக பித்தனா—எண்ணைசசுமநம்
பித்தான தங்கைக்கு மேலே நெருப்பையிட்டார்
அக்காளையேறினாராம்.”

அவையர்கண்ணமமையைத் தரிசிக்கும்பொழுது இந்த உலகத்தில்
நான் நல்ல புதுமையொன்று கண்டேன். அதைச் சொல்லவா சொல்லவா
சொல்லவா, சொன்னால் பெண்பாவமாகிறதே, ஆண்களைக்கேடுசெய்தா
லும் பெண்ணுக்குப் பிழைசொல்லலாகாதே, ஆதலால் அடக்கவேண்டாமெல்ல
வா எப்படிச் சொல்லுகிறதென்றால் “மலிந்தாரை கடைக்கு வரு” மென்
பசுநூலும், “அள்ளாது குறையாது இல்லாது பிறவாது” என்பதனாலும்,
அடக்குவதன்றி பயனிலில் சொல்லத்தான் வேண்டாம். அதென்னவெனில்
செல்வம் நிறைந்த மதுரைபதியிலுள்ள மீனாட்சிபாவன் அங்ககாசு
கப் போனாராம் ஆயிரக்கொடுத்தாலும் வாராதெனடையடி கொண்டாற்
பேசுநக குணத்தால் பாண்டியனிடத்திருகுதிரைவிற்க வந்தவனைக்கொண்டு
வந்தவனைக்கொண்டு யானைக்கண்ணைப்பெற்றாளென்பதுதான். (குதிரை
வந்தவனை-சொக்கநாதன்) என்னும் கருத்தையமைத்ததுபாடியது.

“நல்ல தொருபுதுமை நானிலத்தில் நான்கண்டேன
சொல்லவா சொல்லவா சொல்லவா—செல்வ
மதுரைவிக்கி னேசுரனை மாதுமையார் பெற்றார்
குதிரைவிற்க வந்தவனைக் கொண்டு.”

ஒருகாலத்தில் தமக்கு வியாதிகண்டு அது மருமந்திர ஒளவந்தக்
ளால் நிவர்த்தியாகாமையால் வைத்திகளையோயில் மண்ணை எறித்து இது
வந்திர்த்ததான் மருந்தென்று உட்கொண்டவுடனே, பரிசுரமாரும்பென்
பதை உணர்ந்த அத்தலத்திற்குவந்து அவ்வாறசெய்து சொந்தமடைத்த
பொழுது கானமேகப்புலவர், தொண்டர்களுக்குப் புகுத்திவிட்டு அவர்களு
டன் தாம மொருவாயிருந்த கிருந்தண்டருளிய, புள்ளிருக்கும் வேறு
நிலவளிக்கும் எமது நாதானவர் உலகத்திற் பிரபல வைத்தியர் ஆய்ந்து
புருந்து, எவர்களுக்கும் எண்ட வியாதிகளைப்பெல்லாம் எந்தோறும் தப்பா

மல் தீர்த்தது வருகின்றா. பார்த்தீர்களா! அதற்காக அவர்கொடுக்கும் மருநதை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அதென்ன கட்டுச்சாககா, 'காட்டுச்சாககா, கடைச்சாககா, அது வென்று மல்ல, சுததமனதான். ஆனாலும் அவருக்குக் கைவாசியுண்டுபோலக் காண்கிறது (தொண்டாக்குக்குப் பகுத்துண்டலாவது, ஐயாதவன்றி சைவனாகியுமென்றபடி, திருவையாற்றில் மகோற்சவத்தின் ஐந்தாம்காள் சுவாமி தமது சுநந்தியில் நிவேதிகபெயர் திருப்பாவாடையமுதை மறந சுவாசுருடன தாமுமொரு சைவனாயிருந்து பகுத்துண்டது) என்னும் கருத்தையமைத்துப்பாடியது.

“மண்டலத்தி னாலும் வயித்தியராய்த் தாம்நுந்து
கண்டவினே தீரக்கின்றா கண்டரோ—தொண்டா
வீருந்தைப்பாத துண்டருளும் வேறொரே நாதா
மருந்தைப் பார்த்து சுததமன.”

திருநாகையென்னும் ஸ்தலத்திற் சிவதரிசனம் செய்யப்பெரிவீட்டத்தில், திருமான சுவாமிப்பயிற்சியும் சீரவளமுமில்லாத ஒரு தேவடியாள் தம்புருமிட்டிக் குரவெடுத்துப்பாடிக் கேட்டபொழுது, அது காரணகரமாய்ச் சகிக்கக்கூடாமலிருந்த சனிமித்தம் தமக்கு வெட்டிபுண்டாகி, பாவமும் வாழ்த்தாநின்ற நாகைப்பதியிலிருக்கும் அழகுள்ள பூவாடாளான தன் பாழனாலைவெடுத்துப் பாடினாள். பாடக்கேட்டவுடனே நேற்றுக் கழுதையைக்காணாமல் ஊரெங்கும் தேடியலைந்து கொண்டிருந்த வண்ணாலைவன் என் கழுதையைக் கண்டேன கண்டேனென்று உறவோஷத்தோடே கட்டியிழுத்தப் போம்படி வைக்கோற்பழுதையைக் கையிலெடுத்திக் கொண்டு சீக்கிரமாக ஓடிவந்தான்பார. (நாகை-நாகப்பட்டணம்) என்னும் கருத்தையமைத்துப்பாடியது.

“வாழ்த்து திருநாகை வாகான தேவடியாள
பாழ்த்த குரவெடுத்துப் பாடினாள்—நேற்றுக்
கழுதைகட்ட வண்ணா கண்டேன கண்டேனென்று
பழுதையெடுத் தோடிவந்தான பா.”

திருவிடைமருதுவென்ற ஸ்தலத்திற் சிவதரிசனம் செய்யுளவல்ல குளிர்ச்சித்தங்கிய தேன்பொருந்திய சோலைக்குந்த மருதுநிலைமுந்தருளியிருப்பவரே அந்தராளிற் கண்ணப்பநாயனார தமது வாயில் வைத்துத்தினைய சுவைபார்த்துட்டிய மானிறைச்சி முதலிய கறியும், சிறுத்தொண்டகாயனார் அன்பினால் பாகமாகச் சமைத்திட்ட பின்னகற்பும் உமக்குப்போதாதோ? உமது கயிறென்ன சாணோ சமுத்திரமோ? நீ பன்றிகுட்டிகளையும் ஏதற்கு நெருப்பிலிட்டுத்தீர்த்தீர் சொல்லுமாய்க. (பன்றிக்குட்டிகளையதீர்த்து-வந்தவருவெடுத்த திருமாவின் மனோகைய மன்மதனை நெற்றிக்கண் வினாள் சரித்திரம்) என்னும் கருத்தையமைத்துப்பாடியது.

“கண்ணனிடுங் கதியுங் காட்டுகிறத் தொண்டரன்டிறு
பண்ணிடுறு வன்கறியும் பற்குதோ—தண்ணிய
மட்டியையுஞ் சோலை மருதீசரோ பன்றிக்
குட்டியையேன் மீத்தீர குறித்து.”

திருத்தருத்தியென்னும் ஸ்தலத்திற் சுவாமியைத் தரிசிக்கையில் தன்
விடத்திலுள்ள ருருகன்மார் எங்கள் பரமசிவனுடைய ஆபரணத்தை விசே
ஷித்த ஒருவெண்பாப பாடவேண்டுமென்ன, இவர் மலர்க்காவி விடங்
களிலும் வயலிடங்களிலும் முததகளார்த திருத்தருத்தி யென்னென்ற
பெரியாரகத்தில் வசிகளும் பொய்கையில்லாத சத்தியஸ்வரூபராதீய சிவ
பிரானுவா, தமது திருமேனியில் அணியும் பூஷணமோ பிரசண்டமாரு
ததையும பட்சணம்பண்ணும், பாற்கடலை கடையக் கயிறுமாகும், திரு
மாலுண்ட சூமியையும் தன் தலையிலேந்தி வாழாநிற்குமென்னும் கருத்தை
யமைத்துப்பாடியது.

“காலையிலும் வேலை கடையக் கயிறுகும்
மாலையிலும் பூமுடித்து வாழுமே—சோலையில்
செய்யிலா ரமபையிலுஞ் செந்துருத்து மாநகர்வாழ்
பொய்யிலா மெய்யரிடும் பூண்.”

மறறும் புற்கங்கொம்பங்கிகொன்பது-புளியங்கொம்பங்கிக்கொன்
பது-வெட்டிநறுக்கிய வெள்வேலங்கொம்பங்கிக்கொன்பது என்னும் இ
வைகளை ஒரு வெண்பாவில் அடக்கிப்பாடவேண்டுமென்ன, இவர், “எங்கள்
மடத்துக் கெரிகரும்புகொள்வது” என்பதை முதலில் எழுவரவாகச் சேர்த
து நீங்கள் சொன்னவாறே சொல்லிப்பாருங்கள் வெண்பாவாய் முடித்தி
ருக்கின்றதென்ன, அவர்கள் அந்தப்படி சொல்லிக்கொண்டது.

“எங்கண் மடத்துக் கெரிகரும்பு கொள்வதுபுங்
கங்கொம்பங் கிங்கொன் பதுபுளி—யங்கொம்பங்
கிங்கொன் பதுவெட்டிநறுக் கியவெள்வே
லங்கொம்பங் கிங்கொன்பது.”

சுதர்த்தி புண்ணியகாலத்தில் விக்கினேகார் முஷிகவர்களுடைய
வீதியிலெழுந்தருளிவாக்கண்டி தரிசிக்கையில், கர்ணமதமுதலிய முனிவர்கள்
கண்புடைய வலிமையிக்குத்தபெரிய மகிழ்ச்சியும் பாடினது அப்போது
வாசிய ஒரு எலியானது திருத்தருத்தொண்டி போகின்றதிடத்து நின்ற
குறித்துக் கேள்விமுறையிடுகியோ! விவனுடைய மருதீசரோ பன்றிக்

சக்கரமும், பிரமனது தண்டமும் என்கேபோயின. அவைகளை ஆர் பறித்
துக்கொண்டு போனார்களென்னும் கருதையமைத்துப்பாடியது.

“மூப்பான் மழுவு முராரிதிருச் சக்கரமும்
பார்ப்பான் கையும பறித்தோரா—வாய்ப்பார்
வலியிருத்த முமமததது வாரணத்தை யையோ
வலியிருத்தது போகின்றதே.”

ஷஷ்டியிற் சுப்பிரமணியரானவர் தமது வலப்பக்கத்திற் சிவபெருமா
ளும், அவர் பக்கத்தில் உமாதேவியும், இடதுபக்கத்தில் திருமாலும் அவா
பக்கத்தில் விநாயகமூர்த்தியும் வரிசையாய் வருமபடி, மகாசம்பிரமத்துட
னே கீதியில் எழுந்தருளக்கண்டு தரிசித்தபொழுது, சபைபன் இரததுண்டு
கீழிப்பவன், தனனைப்பெற்றதாய் மலைநீலி, தாயுடன் பிறந்த மாறன் உறி
யெட்டி வெண்ணெய்திருடி, சபைபக்காலையுடைய அண்ணன் பெருவயி
றன் இச்செய்தி பறைசாத்தியதுபோல லோகபிரசித்தமாயிருக்க, இந்த
ஆறுமுகக்கூடவுளுக்கு இவ்விடத்தில் இதென்ன பெருமையென்னும் பெரு
மையமைத்துப்பாடியது.

“அப்பனிரததுண்ணி யாத்தாண் மலைநீலி
ஒப்பரிய மாம னுறிதிருடி—சபைபக்கால்
அண்ணன் பெருவயிற் னுறுமுகத் தானுககிங்
கென்ன பெருமை யிது.”

ஒரு சிவஸ்தலத்திற் சுவாமி வீதிப்புறப்பாடாகுவாக்கண்டு தரிசிக்கும்
பொழுது, அவ்விடத்திற் சிலர் இக்கப் புறப்பாட்டைக்குறித்து ஒன்பது
சாதிப்பெயர் கருவதாக ஒரு கலித்தறை பாடவேண்டுமென, இவர் ச
ரஸ்வதிகாயகன வாழ்த்துதல்களையெய், இடபம் சுமக்க, வைரவ மூர்த்தியும்
சுப்பிரமணியக்கூடவுளும் இத்தரணி கணவனும் போற்றுகல செய்ய, பாற்
கடவில் பள்ளிசொல்லுஞ் திருமால் யாவர்க்குமுன்னேசெல்ல, தததுபா
கிய வனைந்த கருப்புவில்லையுடைய காமதேவன் தாழ்ந்துவணங்க, பெருமை
தங்கிய, மான்தோயுநித்த, ஜடாமருடத ரிய சிவ எங்கும் தட்டாத
சிவபெருமான் வீதிப்புற பாடா டெழுந்தருளியுது அதிர் கருதமாயிருக்
கிறதென்று கருததை அமைத்தது, மேதபடியார் சொன்னவண்ணம் அவ்
வொன்பது சாதிப்பெயரும் வருமபடி சிலைவையாப்பாடியது.

“வானியன் வாழ்த்திட வன்னுஞ் சபக்க வகேன்செட்டி
இவ்வியன் போற்றத் திணைப்பன்னி முன்சொல்லத் திகரும்பின்

* கோணியன் குழக கருமான் துணியினால் கொண்டுவிட்டது.
வேணிபஞ்சிய தட்டானபுறப்பட்டல் வேடிக்கையே.”

ஒருநிற் சர்க்கார் உததியோகஸ்தனாகிய விகடராமைய ஸென்ட்ரல் மாதவபிராமண நெருவன அப்பொழுதே விழுந்த சாதாரண மிகவும் மெலிந்த திசைக்குத் தடுக்கென்று தென்னாறுமலிங்கன் வளர்த்த குதிரை டோலிருக்கின்ற ஒரு நாட்டுத்தட்டைப் பிடித்த அதன் மூதுகிற் சமூக்கர ளசேனபவைதது, “வழியிலே கண்ட குதிரைக்கு வைக்கோற்புரி கடி வாள்” மென்ற டழமொழிப்படி கயிறறுக கடிவாளம்போட்டு அக்கடிவா ளத்தை இடதுகையிற் பிடித்தது, வலதுகையிற் புளிமலார் கொண்டு அடித் தது, இரண்டுகால்களினாலும் வயிற்றிலிடித்தது கட்டத் நடவாத்தகண்டு, தன் அதிகாரத்தின் சீழிருக்கின்றவாக்களைப்பார்த்து இதை கட்டிக்கொண்டு போங்குண்டு உதரவுசிய்ய, அவாசளிற் சிலா முன்புறத்தில் வந்து கடிவாளத்தைத் தொட்டிருக்க, சிலா பின்புறத்திலிருந்து கெட்டித்தள்ள அப்படியும் அது விசையாய் நடவாபல் மெளள மெளள அடிமேலடிவைத் து நடப்பதைக் காளமேகடபுலவர் பார்த்தது, எப்போதும் வாயோயாமல் வேதாந்தியயமை பண்ணுகிற விகடராமையென்பவன் ஏறிச் செலுத் தும் குதிரையானது, கடிவாளத்தைத்தொட்டு முண்டக்கத்தில் மூன்றுபெ யர் வலித்துக்கொண்டிருக்க, பின்பக்கத்திலிருந்து இரண்டுபெயர் கையி னால் கெட்டித்தள்ள அந்தமட்டில் ஒருநாத்திசைக்குக் காதவழிக்குக் குராயாமல் விரைகதுபோகிறதென்ப பரிசாசமாய்ப் பொருளமைத்துப்பா டியது.

* கோணியன்-சணற்பையன்.

“முன்னேகடிவாள மூன்றுபோ போட்டிமுக்கப்
பின்னே யிருந்திரண்டு பேர்தள்ள—எந்நேரம்
வேதமபோம் வாயான் விகடராமன் குதிரை
மாதமபோங் காதவழி.”

இத்திரைமாதத்தில் ஒருருக்குப் பிராயணம் பண்ணிப்போகையில் வழி கையில் உள்ள திருச்செங்கோட்டுச் சந்திரத்தில் ஒருநாடிரைத்தக்கி விழுந் தும்பொழுது காற்றுவிசையால் தமக்கு அதிக வெப்பமாயிருந்ததகண்டுணர் மேகப்புவவர், பத்திரோமணியாகிய நெறுத்தொண்டிசேரித் சமூகமாய் வு ளித்த கறி சமைத்த பின்னையே மீழ்முடனே கட்டி உண்ணத்தற்கு அழைத்த வாகுமென்று சொல்லி, அப்பின்னையின் வாகை கறிப்பார்த்திருந்த இப்பெ ருமானுடைய திருச்செங்கோட்டுச் சந்திரத்தில் இருந்திருந்தான்.

காசிக் கங்கையைக் கமண்டலத்தில் முகந்து கையிலேந்திய அகஸ்திய முனிவனுடைய பொதியமலையிலிருந்து உண்டாகும் தென்றற்காற்றை, ஒற்றைக்கொம்பினை ஏந்திய விராயகமூர்த்தியின் பிதாவாகிய பரமசிவன பூஷணமாகப் பூண்ட சர்ப்பந்தான இப்பொழுது உணவாக உட்கொண்டு விட்டதோ, எப்பொழுதும் இயங்குகின்ற காரணத்தாற் சதாகதியென்று பெயர்பெற்ற காற்று இயங்காததென்னமாயம்? என்னும் கருததையமைத்துப் பாடியது.

“அம்பேருது கையா னவன்பதியி ஃ லைமமாவைக்
கொம்பேருதி தருதைபணி கொண்டதோ—அனபா
அரிந்த மகவை யழையென்று சொல்லி
இருந்தவனை செங்காட்டிலே;”

இந்தப்படி காளமேகபுலவர் நவ நவமாசக கருததமைத்துக் கவி பாடி ஸதஸ்தாபிசம் செய்துவருகையில், திருமலையான பட்டணத்திற் கலனியில மிகச் சிறந்தவர்களென்று அவ்வரசன வியந்துகொடுத்த தண்டனைப் பரிசுபெற்ற புலவர்கள் அறுபத்துநாலவரும், அவர்களுக்குத் தலைவனாகிய அதிமதுரகவி யென்பவனும் தமிழில் தங்களுக்குச் சமமான ஒருவருமில்லையென்று அகங்கரித்து, உலகத்திலுள்ள, மற்ற புலவர்களைப்பெல்லாம் மதியாமற் பலவாறாக நிரூபித்து அவமானப்படுத்தி வருகிறார்களென்றும், அதற்குத் திருமலையானும் உடனபட்டிருக்கிறானென்றும் செய்து கேட்டு, விதவான்களாயிருப்பவர்கள் ஆராயினுமென, அப்படிப்பட்டவர்களை அவமதிக்கலாமா? அவர்களை இகழ்ந்தது நம்மை இகழ்ந்த தல்லவா, பூரவம் ஒட்டக்கூடத்தென்பவன், “கற்றுகையளவு கலலாதுலகன்” யென நென்னுமல், தானேவிதையில் அங்கவல்லவெனன்று மமனைக் கொண்டு நெஞ்சிரகமின்றிப் புலவர்களைச் சிரசசேதம் பண்ணிவந்தான். அதுகண்டு அக்காலத்திற் புகழேந்திப் புலவரானவா அவனுக்குத்தக்கபடி காவபிராயசித்தம் செய்வித்து அனேகரைக் கொலைக்குத் தப்புவித்து ரட்சித்துப் புண்ணியம் தேடிக்கொண்டாரா அநதப்படி இந்தக்காலத்தில் திருமலையான சமஸ்தானத்திலிருக்கும் விதவான்கள் நான் நானென்று இருமாப்புற்று “கருகிறகாய செக்கென்றும் சிவலிங்கமென்றும் அறியாதது போல” கல்லார பொல்லாரென்று அறியாமலும் “அடுக்குகிற அருமை உடைகிற காயக்குத் தெரியாததுபோல” பாடிய அருமை தெரியாமலும்

ஐம்மா - கால், இது இவ்விடத்திற் காற்றினையுணர்ந்தி
நின்றது

பிரசண்ட கவிஞையெல்லாம் பழிததுக்கொண் டிருக்கிருக்கே இவர்க ளுடைய அகநதையை நாம் போய் அவசியம் அழிக்கவேண்டுமென்ற பிர திகளையுடனே ஒருநாள அவவிடத்திற்குப்போக யததினப்படுகிற சம யத்தில் அவரை மோகனுவையென்னும் தாசிகண்டு, திருமலைராயன் பட் 'டணததுத் துறைமுகத்தில் விசேஷமாய முததக குளிகிறதாகவும், அமுதது மறறதுறைகளில் குளிக்கப்படுகிற முததுகளிலும் மிகச்சிறந் ததாகவும், திருமலைராயனே அநதவியாபாரம் செய்வதாகவும் சொல்லு கிருர்கள், ஆகையால் அங்கேபோய்த்திருமபி வருமபொழுது மறவாமல் எனக்கு மாரபிலணியுந கசகசுக்கு முததுவாகுகி வரவேண்டு மென்றான். அதுகேட்டு நல்லது அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி அவளிடத் திற செலவுபெறுகக்கொண்டு புறப்பட்டு அப்பட்டணததுக கடைநீதி யில் வந்தாரா

இவருக்கெதிரே மேற்சொல்லிய அநிமதூரகவியென்பவன தனக்குப பின்னும் முன்னும் இருபக்கங்களிலும் அறுபததுநாலு தண்டுகைப்புல யாகளும் வரிசை வரிசையாக நெருங்கிச் சூழ்ந்துவர, அவர்கள் கடுவில் லெமலையொன்று உரலபோலப் பருத்தகாலகளும், பனைபோல நீண்ட துதிககையும், ஆலவட்டம்போலப் பரந்த செவிகளும், பிறைபோல வளைந் தகொழுந்தருட, மலைச்சிகரம்போல உன்னதமாகிய மஸ்தகமும், சாய்ம ள்போல அசைகின்ற வாலும் முளைத்து எழுந்த நட்டப்பதபோல நடக் றனது மதமரணமேல நவரதனமயமாகிய தவிசிட்டிஏறி, துஜம் சத்திரம் -மாமுதலிய விருதுகள் பிடிக்க, கடடியம் கூற அதிக ஆடம்பரத்தடனே ராஜசமுத்ததை நாடிவருவதுகண்டு, தாமஅப்பால் விலகிப்போகாமல் அப , அவர்கள் ஏய்வரும் தண்டுகைக்கண்களின் மத்தியில் வந்து நிற்க, அது சண்டி கடடியக்காரன் தண்டுகைக்கண்களுக்குட்பட்டவர்கள் எப்படிப்பட்ட டாய்மாயினும், அவர்கள் தங்கள் வாயினால் அநிமதூரகவியென்பவனுக்கு றாய் வருதைச்சொல்வது நெடுநாளை வழுக்கமாயிருப்பதால் அவ்வழக் க்பட்டி, இவா மாரபிலே தன்கையிலிருந்த மான்தோற் பட்டையால் தட் டி அநிமதூரகவிராய சிங்கம் பராக்கென்றுசொல்லெனறான். இவா இழ யக்கு வந்தவாக்கையெல்லாம் தாலியறுக்கச்சொன்னால் அறுப்பார்களா, அதுபோலத்தெருவிலேபோகிறவர்கள் வருகிறவாக்கையெல்லாம் இவன் டெருமையைச் சொல்லச்சொன்றா சொல்வார்களா, ஆயினும் இவன் பெற்ற பெருமைகானென்ன? துடைப்பக்கட்டுக்குப் பட்டுக்குச்சுக்கட்டிவது

போல அதிமதூரகவிராய சிங்கமென்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு விருது கூறிவருகிறானே—இவன் பாடும் பாட்டுென்னை அத்தனைமதூரமானதா? தன்னைச் சிங்கமென்று சொல்வதைப்பற்றிக் கொஞ்சமாவது இவனுக்கு மனங்கடசுல்லையே. இவன் எத்தனைவிதவானகளைச்செயித்தான். இதெல்லாம் வீண்புகழ்ச்சிகளானே. இப்படிப்பட்டவன் வெட்கித் தலையிறக்கக் கொள்ளும்படி இவனைப் பரிசுசிப்பதே யுகதமென்று நினைத்தாக கட்டியவ கூறுவோனேகோகிக், அதிமதூரம் அதிமதூரமென்று உலகமெல்லாம் அறியும்படிப் பறைசாற்றினதுபோலப் பலமுறையும் எடுத்துச் சொல்லி இவனைமதூரமதோன்ற ஸதுதிசெய்கின்றையே—இவ்விடத்திலுள்ள புதுமையென்ன. இப்படிச் சொல்வதைப்பார்க்கிலும், காட்டிலுண்டாகிய சரக்கு, காரமில்லாத சரக்கு, தனியே பிரயோகிக்காமல் வேறுசரக்குகளுடனே கூட்டிப் பிரயோகிக்கப்படும் சரக்காகிய மலைக்குன்றிமணிவேரை உலகத்தாரா தொன்றுதொட்டு அதிமதூரமென்று வழங்குவது சகசமாசலால், நீ அதைக்குறித்துச் சொல்லென்னும் கருத்தை அமைத்து,

“அதிமதூர மென்றே யகில மறியத்
அதிமதூர மாயெடுத்துச் சொல்லும்—புதுமையென்ன
காட்டுச் சரக்குவகிற காரமில் லாசசரக்குக்
கூட்டுச் சரக்கதனைக் கூறு”

என்றொரு பாடலைச்சொல்லி ஏன்மை பண்ணினாரா

அது அதிமதூரகவி யென்பவனைத் துக்கிப்போட்டார்போ லிருந்தது னால், அவன் ஆசசரியப்பட்டு, சிறிதாவது பயமில்லாமல் இவ்வளவு உதரியத்துடனே பகிரங்கமாக நம்மைப் பரிசுசெய்கின்றானே, இவனொருவன் அறியும்படி தான் இராஜசமுக்கதிற்குப்போய்ச் சோந்தமாதிரித்தல் சோவைகாரனொருவனை அனுப்பி இன்னவிடத்தில ஒரு பிராமணனிருக்க முன் அவனுடைய பெயரென்ன, அவன் எங்கிருப்பவனென்று விசாரித்து வாயெனச் சொன்னான், சோவைகாரன் கேரிலேவந்து விசாரித்தபோழுது, காளமேகப்புலவர் என் போ ணா முதலானவைகளை வாய்ச்சொல்லாகச் சொன்னால் நான் சொன்னபடி நீ போய்ச் சொல்வது பிரயாசம். விவரமாய் ஏட்டில் என் கைப்பட எழுதிக்கொடுக்கிறேன் என்பதாகச் சொல்லி,

“தூதைத்து நாழிகையி லாறுநாழிகைதனிற சொந்தத்
மாலே சொல்லத், துகளிலாவதாதி யேழுநாழிகைதனிற றொகை

படவிரிததுரைக்கப, பாதஞ்செய மடல்கோவை பத்துநாழிகைத
 னிற பரணியொருநாண முழுதுமே, பாரகாவியமெலா மோசிருதி
 னததிலே பகரக்கொடிக்கடடினேன, சீதஞ்செயுநிங்கண மரபி
 னுனீடுபுகழ் செய்யதிருமலைராயனமுன், சீறுமாறாகவே நானுமா
 நுகளசொல திருட்டுக்கவிப புலவரைக், காதங்கறுத்துச் செருப்
 பிட்டடித்துக் கதுப்பிற புடைத்துவெற்றிக, கலலணையி னெடு
 கொடிய கடிவாளமிட்டேறு கவிகாளமேகநானே.”

எனத்தாம் ஆசுக்வி பாடும திறத்தைச் சிறப்பித்தும், தமது பெயரை
 வெளிப்படையாகச்செப்பியும், திருமலையான சமஸதானத்த விததுவான
 களசெய்யும் அக்கிரமத்தைக் குறிப்பித்து அவர்களை இகழ்ந்தும் ஒரு சீட
 மிக்கவிழுதி அதைச்சுருட்டிச் செந்திரிக்கம்போட்டு, இதைக்கொண்டு
 போய்க் கொடுவென்று கொடுத்தனுப்பினா.

அந்நிதரகவிராயன முதலானவர்கள் அதை வாங்கிவாசித்து, இதை
 எழுதினவன் காளமேகமென்பவன, பாம்புகுப் பலலிலும், தேருக்குவா
 லிலும் ஏகதேசமாக விஷமிருக்குமெனடார்கள். இவனுக்கு உடல்முழுதும்
 விஷமமாயிருக்கிறது. ஆதலால், இவன் பொல்லாததுஷ்டனென்றும்,
 அகங்காரமே கால கை முதலிய உறுப்புகளாய் உருவெடுத்துவந்தவனென்
 னும், கண்டவர்களமேலெல்லாம் வம்பும் துன்புமாக வணசபாடுகிறவனென்
 னும் இவனுடைய சமாசாரம் முன்னமே நமக்குக் கேள்விதானே. அப
 படியிருக்க இப்பொழுது நமமையும் அவர்களைப்போல இலேசாக நினைத
 டிக்கொண்டு, கொஞ்சராவது மதிப்பில்லாமல் வாய்க்குவதற்கடி யெல்
 லாம் அடிக் கதுசுட்டிக்கவி எழுகினான் பாரததையா! இப்படிப்பட்டவனைச்
 சுமமாவிடப்போமா கொட்டினால்தேன கொட்டாவிட்டாற பிள்ளைபூச
 சிவல்லவா ஆதலால், இவனைச் சிவிரக்கச் சிவிரக்கவலித்து மானபங்கப
 பந்தத்திற் தக்க சிட்சைசெய்வித்தாலொழிய இவன் அடங்கமாட்டானென
 டுத்துகள் அரசனுடனும் ஆலோசித்து, நாலுபெடா சேவகர்களை விடுத்த
 டுத்துக் காளமேகமென்பவன் யெங்கேயாவது ஒடியொளித்தப போகப்
 போகிறான். இந்த கொடிகளுள்ளே கைப்படியாகப் பிடித்துவந்து ஒப்பிக
 கையெண்டுமென்ன, அகநால்வரும் போய்ப் பெரும் புலிகளபோல் அவரைச்
 சுற்றிக்கொண்டு கீ சுமமா வருகின்றயா, உன்னைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்
 டுபோக வேண்டுமா வென்றார்கள புலவா நீங்கள் என்னை எங்கே அ
 னைக்கிறீர்களென்ன, அவர்கள் நான்கள் திருமலையான் சேவகர்கள். அ
 வரிடத்திருத்தான உன்னை அழைக்கிறோமென்ன, இவர அங்கு ஏதுக்காக

வரச்சொல்லுகிறீர்களென, சேவகர் நீ எங்கள் ராஜசமஸ்தானத்து வித வான்களைத் தாவித்தையே அதற்காகத்தானென, இவா பின்னையொன்றும் செய்யவில்லையே இதற்குத்தானு பிடிக்கிறதும் கட்டுசிறதும் எனனைத் தொடவேண்டாம் தூர நிலலுகள். நானே வருகிறேனென்று, கடையில் எலுமிச்சம்பழமொன்று வாங்கி கையிலவைத்துக்கொண்டு ராஜசமஸ்தானத் தோக்கி வருகிறார்.

இதற்குள் அவ்விடத்தில் அறிமதுரகவினெனவன் அறுபத்தாறு தண்டுகைக் காரரையும் பார்த்துக் காளமேகரென்பவன் இவ்விடத்திற்கு வருதால் அவன் அரசனருகில் கிடழிச் செல்லாதபடி நீங்கலெல்லாரும் நெருங்கி உட்காந்து உங்களாசனத்தை விட்டெழுந்திராமலிருக்கின்றது கிடமசெய்து, பின்பு ராஜானவ நோக்கி அந்தவம்பனைத் தாங்கள வா வென்றழையாமலும், அவனுக்கு ஆசனங்கொடாமலும், சமமானம் செய்யாமலுமிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லி எச்சரிக்கையா யிருந்தான் அப படியிருக்கையிற் புலவா பெருமான வருதுபார்த்து நாம் உட்பிரவேசிக்கக் கூடாமல் இங்கே ஏதோ மித்துருபேதம் நடந்திருக்கிறதென்று கிரகித்துக் கொண்டு, தாம் உடசெல்லாமல் ஆளதான் வாசலண்டையிலிருந்தபடியே இதற்கேற்ற உபாயமொன்று செய்யவேண்டுமென்று, ஒரு சுலோகம் சொல்லி அரசனை ஆசீர்வதித்து அந்த எலுமிச்சம்பழத்தை அவனுக்கெதிரே நீட்டினார். பிராமணர்கள் ஆசீர்வசனம்பண்ணி அட்சதையாவது புஷ்பமாக வது மற்றேதாவது கொடுக்கவந்தால் வாங்காமலிருப்பது விதியல்லவே அதுபற்றி அவன் தன் கையைநீட்டினான். நீட்டிய கையில் இந்த எலுமிச்சம்பழம்போய்ச சேரவேண்டுமே அதனால் யாவரும் விலகி வழிவிட்டார்கள், காளமேகப்புவவர் தாராளமாக அச்சபைநிலே சென்று அதை யோ தனகையிற் கொடுக்க அவன் வேண்டாமென்று சொல்லாமல் வாங்கி கொணடதன்றி, அவருக்கு ஆசனம் கொடுக்கவும், உட்காருமென்று சொல்லவில்லை. அது தெரிந்து ஜம்புகேசுரத்தின் திருையை நோக்கி மாலை சிகமரம் முறி அகிலாண்டவல்லி விமானத்தைத் தரிசித்து, சாரதையைத் தியானித்து,

“வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணியூண்டு
வெள்ளைக் கமலத்து வீற்றிருப்பான்—வெள்ளை
அரிபாசனத்தி னரசரோ டெண்ணைச்
சரியா சனத்துவைத்த தாய ”

என்பதை உளவிட்டமுப்பது வெண்பாவில் சாஸ்வதிகாசியென ஒரு பிரபந்தம் பாடினா. பாடினமாத் திரத்தில் வாணிகடாட்சத்தால் திருமகிசாயனிருந்த ஆசனம் ஒரு புறத்தில் வளர்ந்து இடங்கொடுக்க, அதில் அவர் அவனுடன் சமானஸகந்தமாக வீற்றிருந்தார்.

இவவிதமாக ராஜசிங்காசனம் வளர்ந்து இடங்கொடுக்க அவர் அதன் மேலேறி உட்காந்ததருணத்தில் அவர்களெல்லாம் இதென்ன மந்திரமோ, மாயமோ, அல்லது கண்காடி விததையோ வென்று பிரமிப்புடனே பாகையில, புலவாபெருமான் அந்தப்புலவர்களை எண்ணவைத்தகண்வரங்காமல ஊடுருவப் பாககொடுக்களை நீங்களா தெரியச்சொல்ல வேண்டுமென்றுகேட்க, அவர்கள் நான்கள் இந்தச் சமஸ்தானத்திலிருக்கும் கவிராஜர்களென்று உத்தரஞ்சொல்ல, இவா கவிராஜ ரெனபதற்குக் குரக்கரசொன இடக்கராகப் பொருள்கொண்டு, குலக்கென்று நகைத்து அவர்களை உல்லகனம் பண்ணுமபடி, ஒ! ஒ! புவியரசர்களாற் புகழப்படும் புலவர்களே! நீங்களொன்று உங்களைக்கேட்டாற கவிராஜரக ளென்கிறீர்களே. கவிராஜர்களா யிருந்தால் உங்களை ஜாதிசபாவப்படி வாலிருக்க வேண்டுமே, அதெங்கே? வாலில்லாமையால் நீங்கள் வாலில்லாத குரங்குகளென்றல்லவோ சொல்லப்படுகீர்கள். அப்படித்தானென்று ஒப்புக்கொண்டாலும், நீண்டு உடாந்து வல்பெற்ற நகமிருக்க வேண்டுமே அதெங்கே? அல்லாமலும் நாடகா லிருக்கவேண்டுமே அவை எங்கே? காலாகக் கையைப்பாவித்துக் கொள்ளலாமென்றாலும், பீனசாரந்த கண்ணிருக்க வேண்டுமே அதெங்கே? சொல்லுங்களென்னும் கருத்தினை உள்ளமைத்து,

“வாலெங்கே நீண்டெழுந்த வல்லுகிரெங் கேராலு

காலெங்கே யூனவடிந்த கண்ணெங்கே—சாலப

புவிராயா போற்றும் புலவீகா ணீங்கள்

கவிராய ரென்றிருந்தக் கால.”

எனொரு வெண்பாப்பாடினார். இதிற குரங்குகளென்று இழித்துரைத்தாலும், அவர்களைப்போலத் தாமும் புலவராகையால் அந்தச் சுஜாதி யபிமானம் பேராமற் புவிராயபோற்றும் புலவீகாளென்று சிறப்பித்தார்.

அதைப்பாடின அவ்விதமாக நினையாமல் இவன் எட்டிக் குமியியைப் பிடித்து இறங்கிக் காலைப்பிடிக்கிறவன் போல, இந்தப்பாட்டிலே மம்மம் மெல்லாம் குரங்குகளென்று பிரத்தியட்சத்திலேயே நித்தித்த, அதனோடு

கூடக் கொஞ்சம் முகஸ்ததியாகப் புவிராயாபொற்றும் புலகீகாளென
றான். முன்புடேடுக்கவிலும் ஸுஷித்திருக்கிறான். இவனுடைய நெஞ்சுத
துணிவுதான் என்னவென்று சிகித்ததுப பிறகு அவரை கோக்கி, இந்தச்
சமஸ்தானத்தில் வெருகாலமாகப் பெயாபெற்றிருக்கின்ற எங்களை இன்று
வந்த முளைத்த நீ ஆண்டு கேட்கிறாயே நீயா சொல்லென்று கேட்டா
கன். இவர் காம் காளமேகமென அறியீர்களாவென்ன, அவர்கள் நீ காள
மேகமா நல்லது. காளமேகமென்பது கறுத்தமேகமாதலாற பொழியவேண
டுமேயென்ன, இவர் பொழியத்தான வந்ததென்ன, அவர்கள் எப்படிப்
பொழியவந்ததென்ன, புலவர் கிரோமணி, கழியினிடத்திறசெல்லும் கடல
நீரானது உப்புமயமாயிருப்பதென்று அதை ஒழித்து, சாஸ்திரமாகிய கட
லில் அதன் காரமாகிய நீரை முகந்து, அருவியாறு வழிநதோடுகின்ற தமிழ்
பிறந்த பொதியமலையிற் காலூன்றி, கடுமையாகிய கவிகளைப் பாடுகின்ற புல
வர்கள் மனதினகண்ணே பயஞ்செனிக்க இடித்து அவர்கள் காதுகள் செவி
டுபடக்குமிறி, கண்கூசமின்னி, கவியாகிய மழைபொழியுமடி காளமே
கமானது புறப்பட்டதென்னும் கருத்தை அமைத்து,

“கழியுந் தியகட லுபபென்று நன்னூற கடலினமொண்டு
வழியும் பொதிய வரையினிற் காலவைத்து வனகவிதை
மொழியும் புலவா மனத்தே யிடித்து முழங்கியினனிப்
பொழியும் படிக்குக கவிகாள மேகம புறப்பட்டதே.”

என்றொரு பாடல் பாடக்கேடு, அதிமதுரகவியென்பவன அதிக ஞ்
சரியங்கொண்டு அவரை முன்னிட்டு, வெள்ளைக்கவி பாடித்திரிசுன்ற காள
மேகமே! முச்சுவிலெதற்கு முன்னே முன்னுறு அல்லது காணுறு பாடல்
பாடப்போகாதா? முச்சுவிட்டாச்சுதென்றால் ஐகதுறு பாடல் வரையிலும்
ஆகாதா? இதற்கித்தனைபேச்சென்ன, சும்மா ஆடம்பரமாக உன்னுடைய காள
ளக்கவிக்கடையைப் பரப்பவேண்டாம் அந்தமட்டிலே அதைக் கட்டுண
ளம்கருத்துத் தோன்ற,

“முச்சுவிலு முன்னமே முகதுறு கானூறும்
ஆச்சென்ற லைகதுறு மாகாதோ—பேச்செனை
வெள்ளைக் கவிகாள மேகமே யுன்னுடைய
கள்ளக் கவிக்கடையைக் கட்டு.”

(ஆயிற்றென்பது - எதனைகோக்கி ஆச்சென மருஉவாக அமைக்கப்
பட்டது, வெள்ளைக்கவி-வெண்பா)என்றொரு பாடலைச்சொல்லி அவன் தன்

பொருமையை வெளியிட்டுக் கவிஞரோஷ்டாசிய இவரை இழிவுசெய்த பொழுது, இவரீ முசுசவிடுகிறதற்குமுன்னே முகநூறு நானூறு பாடல்வாங்கியிலும், ஆசசெனரூல் ஐந்துபாடல்வையிலும் பாடுகிறதாகச் சொன்ன யே-இதோராசரியமா, நான் சொல்வதைக்கேள். வாயைத் திறந்ததற்கு முன் எழுநூறு எண்ணூறு பாட்டளவிலும், ஒருமுறைவாயைத் திறந்து முடினால் ஆயிரம் பாட்டளவிலும் ஆகாதா, பாடுகிறதற்கு ஒரு நிமித்தமாய்லாதகாலத்திற் சுமமாவிருந்தா லிருப்பேன். ஆவசமுண்டாய்ப் பாட ஏற்பட்டேனானால், யானைத்தாடிகைபோலப் பெரிய தானாகளாக வருஷிக்கும் மேகம் நானென்று நினைபிள்ளையென்னும் கருதவையமைத்து,

“இமமெனனு முன்னே யெழுநூறு மெண்ணூறும்
அமமென்ற வாயிரம்பாட் டாகாதா—சுமமா
இருந்தா லிருப்பே னெழுதேனே யாயிற்
பெருந்தாரா மேகம் பிளைய.”

(இமமெனல்-வாய்திறவாமையையும், அமமெனல்-வாய்திறந்து முடுகையையும் உணர்த்திய குறிப்புச் சொற்கள்) என்பதாக ஒரு கவிபாடித் தமது வல்லமையைக் குறிப்பித்தாரா.

அதை அறிமதுரகவி கேட்டு, துக்கிற்றுத்தடா பிணக்காடாய் வெட்டுகிறெனென்பவனைப்போல வெகு சாமர்த்தியமாகப் பேசுகிறானே-இவன் சொல்வது மெய்யாயிருக்குமா, அதேது, “ஆராதாள் செத்தாலும் பொழுதுவிடிந்தால் தெரியு” மென்பதுபோல, இன்னும் சற்றுக்கேத்திற் குள்ளே பொய் மெய்யெல்லாம் பட்டப்பகலாய்த தெரியவருகிறதென்று நினைத்துக் காளமேகபுலவரை நோக்கி, “கூரம்பாயினும் வீரம்பேசேலென்பதை” அறியாமல், நீ இவ்வளவு வீரம் பேசுகிறாயே-அரிகண்டம் பாடு பாப்போ மென்றான் இவர அரிகண்டமாவது எனன வென, அவன் மூத்திற் கத்தி கட்டிக்கொண்டு எதிரிகொடுக்கும் சமிசைக்கு இணங்கப் பாடுவதுதான். அப்படிப்பாடுமிடத்தில் ஏதாவது தவறினால் அந்தக் கத்தியினாலேயே வெட்டுண்ணவேண்டி வருமென்ன, அதற்கு இவர கைகொட்டிச் சிறித்து இதுதானா அரிகண்ட மென்பது. இத்தனை சுலபமானதை ஒரு விஷயமாகத் தேடிச் சொல்லவருதையே இதிலென்ன அருமையிருக்கிறது. இது நிற்க, யமகண்டம் பாடுகிறதல்லவோ மகாபிரயாசம். அதைக்குறித்துப் பேசுவதுதான் கௌரவமென்றுசொல்ல, அவன் யமகண்டமென்றுத் துன்

நிருக்கிறதா அது எப்படிப்பட்டதென்ன, இவர் பூமியிற பதினாடி நீளம், பதினாடி அகலம், பதினாடி ஆழமாக, சதாந்திறகுச்சதாரம் ஒரு பெரிய குழிவெட்டி, அதன் நான்கு மூலையிலும் பதினாடி இருபுக்கம்பககள் காட்டி, கம்பத்தின்மேல் நாலுபக்கத்திலும் இருமபினால் நாலுசட்டமும், நடுவே பொருசட்டமும்போட்டு, நடுச்சட்டத்தில் உறிகட்டி, குழிகளுள், பருத்த புளியங்கட்டைகளை நெருங்க அடுக்கி, கட்டைகளுள் நெருப்பு மூட்டி, அது கன்னன்மெழுந்து சுலாலித்து எரிந்துகொண்டிருக்க, அந்நெருப்பில் ஒரு ஆளுயரமான இருபுக்கொப்பரை வைத்து, கொப்பரைநிறைய எண்ணெய்விட்டு அதில் அரக்கு, மெழுகு, குங்கிலியம், கந்தகம், சாமட்ராணிகளை நிரப்பி, அவைவனரூயக்காயந்து உருகிக்கொதித்துக்கொண்டிருக்க, நான்கு யானைகளைப் பாகாகள் மதமேறிநிக் கொண்டு வந்து கம்பத்திற்கு ஒவ்வொன்றாக மலைகளைப்போல் நிறுத்திவைத்திருக்க, பின்புறத்தில் வளையமவைத்து வளையத்திற சங்கிலிகோத்து நயத்த எஃகுவினாறு கூடாண் பாகச் சமைத்துப் பளபளவென்று மின்னுமபடி சாண்பிடித்த எட்டுக்கத்திகளைக் கழுத்தில் நாலும், அணையில் நாலுமாகக் கட்டிக்கொண்டு, கத்திகளின் புறத்திலுள்ள சங்கிலிகளை மேற்படி யானைகளின் துங்குகையிற கொடுத்தவைத்து, தான கொப்பரிகு கோரகத் தொகருகின்ற உறிகடுவல்ல ஏறியிருந்து, எகரெவா என்ன என்ன சமிசை கொடுத்தாலும் அவைகள் அகக்கொழியிலேதானே தடையினிக் குறித்த கருத்தின்படி இசைத்துப் பாடவேண்டியது அவ்வாறு பாடுமபொழிது எவ்வளவாவது வழுவுமாறாச் சமிசைகொடுத்தவர்கள் யானைமேலிருக்கும் பாகாக்களுக்குக் கண் சைகை காட்ட, அவர்கள் யானைகளை மஸத்தத்தில் அங்குசத்தார குத்தி அதட்ட, அவைகள் தமது தம்பிக்கையிற கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சங்கிலிகளை வசையாயிழுக்க, இழுத்தவுடனே புலவன் கழுத்தும் அடையும் கத்திகளாற் கண்டிக்கப்பட்டு, தலையொருதுண்டமும், அரை முத்த காவளவும் ஒருதுண்டமுமாகி, அவ்வெண்ணெய்க் கொப்பரியில் விழுந்து மாண்டுபோகிறது இப்படிப்பட்டதுதான் யமகண்ட மென்றா.

காளமேகப்புலவர் இவ்வண்ணம் சொல்லக்கேட்ட மாதநிரத்தில், அந்நிமதரகவி மனம் திடுக்குறது அடா அப்பா! யமகண்டமென்பது இப்படிப்பட்ட கோயானதா, இது உள்ளபடி யமகண்டத்திற்கு ஒப்பாயிருப்பதனுஷ்டதான் இதற்கு இப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டதாகக் காண்கின்றது இவ்வாறுசெய்ய ஆராயேயாகும், அசாததிரம் அசாததிர மென்று

தனக்குள்ளே எண்ணி அதிசயித்தது, பின்பு புலவர் பெருமானைப்பார்த்துச் சொன்ன யமகண்டம் தருதியானதான். ஆயினும் சும்மா வாயினாலே மடமமாகச் சொல்வதனால் என்னபிரயோசனம். “மாடுநிறுப்பினவனல்லவோ அச்சுனை” அதுபோல, சொன்னபடி செய்வதல்லவோ கௌரவம், ஆகையால் செய் பாரப்போமென்றான். இவர் சபாசு ஆடவிட்டு நாடகம் பாககிறது போல என்னைச் செய்யச்சொல்லிப் பாககிறதென்ன, நீ முதல் முதல் இந்தவிஷயத்தை எடுத்தபேசினதினாலும் வெகுநாளாக யாவருமறிய நடித்தெருவிலே அதிமதூர கவிராயசிறகம் பரர்க்கென்று வீருது கூறிகொண்டு வருகிறபடியினாலும், செய்யவேண்டிய கடமை உன்னுடையதே. அப்படியிருக்கக் குரங்கு குட்டிக் கையைத் தோய்கிறதுபோல என்மேலேசாரத்தி என்னைத் துண்டிவிட்டு நீ தப்பித்துக்கொள்ளப் பாரப்பது சரியோ, இது வீருது கூறிவந்த செடியில் றுழைகிறதுபோல லாகுமல்லவோ வென்றான்.

அத்தருணத்தில் அதிமதூரகவியும் அறுபத்துநாலு தண்டுகைப்புலவரும் திருமலைராயன் முன்னிலையில் ஒருசேரக்கூடி, இவன் எதிரிகளை மதியாத துனமாரகனாயிருக்கிற படியினாலே, தந்திரமரக இவனையே அந்த யமகண்டத்தில் மாட்டி இவனுடைய கொழுப்பை அடக்கவேண்டுமென்று தங்கருக்குள் ஆலோசித்துக்கொண்டு, அப்படிச்செய்ய வேண்டுமென்று எங்களுக்கு ஆவசிகமில்லை. நீயே உன்னை அதிக சமர்த்தனென்று பெருமைப்படுத்தியும் எங்கனையிழித்தும், சீட்டுக்கவிபாடி யனுப்பினதனாலும், நாவகள் சுருவாக அரிகண்டம் பாடச்சொன்னால், கிணறுகருத்தப்பித்தியிலே பாய்ந்ததுபோல, அதை விலக்கி உன்வாயினாலேயே யமகண்டம் பாடுகிறதைக் குறித்துப் பேசினதனாலும், நீதான் அந்தப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்றானாகள்.

அவர்கள் அப்படிச் சொல்லக்கேட்டுப் புலவர், சிகாமணியானவா கல்வித்திறமும் கவி சாதுரியமு மில்லாத இவர்களை யமகண்டம் பாடச்சொல்லுகிறது, வீரமில்லாத பேடியைப் போருக் கழைக்கிறதுபோலல்லாமல் வேறல்ல. அதனால் அதை நாமேசெய்துகாட்டி இவர்கள் இதுமாப்பை அடக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, கீழ்க்கண் வருத்தப்பட்டவன் டாம். தலைமுறாகக் கரணம்போட்டாலும் இது உங்களால் ஆதர்த்தக்கதல்ல. எனே செய்கிறேன் பாருங்களென்று உடன்பட்டார். அவர் உடன்பட்ட

மாத்திரத்தில் அவர்கள் இனிததாமதிககலாகாதென்று யமகண்டத்தைக் குறித்து அவா சென்னப்படி ஏவலாளர்களைக் கொண்டு ராஜாவின் சபா மண்டபத்திற்கு நேரிலே குழிவெட்டித் தழலமூட்டி எண்ணெய்க்கொப்பரிவைத்தக் குழிக்குறாநிசையிலும் இருப்புகம்பம் நாட்டிக் கம்பத்தினமேற சட்டம் போட்டு கடுசசட்டத்திற் கொப்பரிக்குமேலே உறிகட்டிப் பாகர்களால் யானைகளை மதமேறறிக் கொண்டுவந்து கப்பத்திற் கொவ்வென்றாக நிறுத்தும்படி செய்தார்கள். புலவாபெருமான் கழுத்திற்கும் அகாக்கும் கத்திகட்டிக் கொண்டு கத்திகளின் பின்னுள்ள வளையங்களிற் கோத்திருக்கும் சங்கிலிகளை யானைகளின் கையிற்கொடுத்துவிட்டுத் தாம் உறியின்மேலேறி முகமலாச்சியுடனே மண்டலித்திருந்து, திருமலையானுடைய அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு அதிமதுரகவி முதலானவர்களை நோக்கி, 'வினிகள்கள் காலதாமதம் செய்யாமல் உங்களிஷ்டப்படிக்குக் கொடுக்கவேண்டிய சமிக்ஷைத் தடையின்றித் தாராளமாகக் கொடுக்கலாமென, அவர்கள் இவருடைய தைரியத்தையும் முகவிகாசத்தையும் உறியேறிப் பயமின்றிக் காமபீரமாக வீற்றிருப்பதையும் கண்டு அழகம்மா' இவனுடைய தைரியத்தான எப்படிப்பட்டதென்று ஆச்சரியப்பட்டு, நாயிதை முற்றமுடியப்பாரக் கவேண்டுமென்று யாவரும் சமீபத்தில் வந்திருந்து, அவரவா வெய்வேடு மிகவும் அருமையாக ஆராய்ந்து தேடியெடுத்ததுத் தங்களிடப்படட்டிக் கொல்லாம் நானாவிதமான சமிக்ஷைக் கொடுக்க, அவைகொல்லா வந்தபின் அகிலாண்டராயகி அனுககிரகத்தாற் பொருள செயலாபமும், அவ்வளவுவனும், இடாப்படாமலும் சநாபாசமாக அவர்கள் கொண்டிருந்ததுக்கெனவருமபடி சித்திரவிசித்திரமாய் நல்ல நயந்தோன்ற அததற்குத்தக்க அலங்காரங்களும் அமைத்து விவைவாகப் பாடினா.

அதிமதுரகவியும், அறுபத்துநாலு தண்டுகைப்புலவா

களும் தனித்தனி கொடுத்த சமிக்ஷைகளும்

காளமேகப்புலவர் பாடிய பாடல்களும்.

பிரதமத்தில் 'அதிமதுரகவி, திருமாலவதாரம்பததம் ஒருவெண்பாவில் அடக்கிப்பாடவேண்டுமென்ன, புலவர் பெருமான் இதற்கு ஒருவெண்பாவும் வேண்டுமென்று என் பாடினென்பாயிற் பாடுவேனென்று பாடியசெய்

“மெச்சுகதிரு வேங்கடவா வெண்பாவிற் பாதிபினை
இசையினுன் சன்ம மியம்பாவா—மச்சாகர்
மர்கோலா சிங்காவா மரராமா ராமாரா
மர்கோபா லாமாவா வாய.”

இதன்பொருள் தேவரும் முனிவரும் யாவரும்மெச்சுகின்ற திருவேங்
கடத்தில் வீரபிரகீர்த்தனை பெருமானே! அடியேன அபிஷேகப்படி பாதிவெண்
பாவில் னது திருவவதாரம பததும் இசைத்துக் கூறும்பொருட்டு நீ என
முன்னெழுந்தருளக் கடவாயென , முற்பாதியில் திருவேங்கட முடையா
கைப் பிரார்த்தித்து, தாமபிரார்த்தித்த வண்ணம் பெருமாள் கட்டாச
விசேஷத்தால் அபததவதார மூர்த்திகளும் தமக்குப் பிரசன்னமாகக்
கண்டு, பிற்பாதியில் மச்சா, கூரமா, வராகா, நரசிங்கா, வாமனா, பரசுரா
மா, ரகுராமா, பலராமா, கிருஷ்ணா, கற்கியென்று அவ்வவா திருநாமங்க
ளாத தனித்தபியே குறித்து அழைத்தாரானபதாம். இச்செடயுருக்கு,
மெச்சுகின்ற திருவேங்கடத்தானே! பாதிவெண்பாவில் எனனிஷ்டப்படி,
மச்சா, கூரமா, வராகா, நரசிங்கா, வாமனா, பரசுராமா, தசரதராமா, பல
ராமா, கிருஷ்ணா, கற்கியென்று உன் திருவவதாரத்தைச் சொல்லுமபடிவா
வென்று பொருள் கூறுவாருமுண்டு (என்றென்பது-சொல்லெச்சம்.)

அற்பத்தூறலு புலவாகளில் ஒருவா இராகிகளின் பெயரும் முறை
யும் தொகையும் அடைமொழி யில்லாமல் ஒருவெண்பாவில் அமைத்துப்
பாட வேண்டுமென, முதலிற் ‘பகருங்கா’ லெனவும், இறுதியில் ‘வசை
யறு மராகிவள்’ மெனவும், சோததுக்கொண்டு அவ்வாறேபாடிய செய்யுள்.

“பகருங்காந மேடமிட பமமிதுனங காக்க
டகஞ்சிங்கங கனனி துலாமவிச—சிகந்த
னுசுமகரங் குமபமீ னம்பனனி ரணமே
வசையறுமி ராசி வளம்.”

என்பதாம் (இடபம் மிதுனமென்பதில், மகாவொற்றுவிரித்தல் விகாரம்.)

ஒருவா, முமமூர்த்திகள பெயர், அவர்கள் தினனும்பறி, உண்ணுமு
ணவு, ஏந்தும்ஆயுதம், பூணும்பூஷணம், ஏறும்வாகனம், வசிக்கும்புறம்
ஒரு வெண்பாவில் அடக்கிப்பாட வேண்டுமென, அப்படியே பாடிய
செய்யுள்,

“சிறுவனனைப்பயறு செந்நெற்கடுகு
மறிதிரி தண்டு மணிநூல்—பொறியாவம்
வெற்றேறு புள்ளன்னம வேதனான் மாலுக்குக்
கற்றூழும் பூவே கறி.”

இ-ள, பிரமன் சிவன் விஷ்ணு வெண்ணும் மூவாகும், பிள்ளை-வெண்
ணெய்-பயறு கறி, செந்நெல்-விஷம்-பூமி உணவு, மான்-சககரம்-தண்டம்
ஆயுதம், கௌஸ்தவம்-உபவீதம்-சாபமபூஷணம், ரிஷபம்-கருடன-அன
னம் வரகனம், கைலை-பரததல்-தாமரைவசிக்ருமிடமென்பதாம்.

ஒருவா, ஈயேறி மலைகுலங்கிதைக ஒருவெண்பாடபாடவேண்டுமென
ன, மலைமாதிரிமா உலகமுழுதும் குலங்கியதாகப் பாடுகிறேனென்று பாடி
யசெய்யுள்.

“வாரணங்க ளெட்டு மகமேரு வுங்கடலும்
தாரணியு நின்று சலித்தனவால்—நாரணனைப்
பணவாயிடைசரி பருமத்தி னுலடித்த
புணவாயி லீமொயதத போது.”

இ-ள ஸ்ரீமநாராயணன் கண்ணபிரானு அவதரித்திருக்கையில்
திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் திருடினானென்று அவனை இராகமபோன
ற சொல்லியுடைய அசோதைப்பிராட்டி பருததமத்துகொண்டு அ
டித்தபுண்ணில் ஈயானது மொயததபொழுது, அருவருப் புண்டரீக் அவ
னருமைத்திருமேனி அசைய, சதாகாலமும் திருவுதிரத்திருள் அசையா
துவைத்த அவனாற பாதுகாக்கப்படும உலகமும், அதிலுள்ள அஷ்ட-திருக்
யானைகளும், மகாமேருவும், சபத சாகரங்களும் அசைந்தன வென்பதாம்

ஒருவா, “குடத்திலே கங்கையடங்கும்” என்பதாகப் பாடவேண்டு
மென்ன, அவ்வாதே பாடியசெய்யுள்.

“விண்ணுக் கடங்காமல் வெறபுக் கடங்காமல்
மண்ணுக் கடங்காமல் வந்தாலும்—பெண்ணை
இடத்திலே வைத்த விறைவாசடாம்
குடத்திலே கங்கையடங் கும்.”

இ-ள். கங்காநதியானது அகன்ற வானத்திற்குள்ளும் அடங்காமல், மகாமேரு முதலாகிய மலைகளுக்குள்ளும் அடங்காமல், பூமிக்குள்ளாக டங்காமல் எங்கும் சமபூரணமாகப் பொங்கிப் பெருகுவந்தாலும், உமாநேவியை இடதுபாகத்தில் வைத்தருளிய பரமசிவனுடைய ஜடாமருத்தத்தில் அடங்குகிறகு மென்பதாம். (மகுடத்திலேகங்கை யடங்குமென்பதின் மூதலெழுததாகிய மகாததைப் பிரித்து மூன்றாம் அடியின் இறுதியிற்சேர்த்து, குடத்திலேகங்கை யடங்குமென்பதைச் சமீபசகசேற்க நான்காமடியிற பொருத்தி முடித்தார்.)

ஒருவா ஒன்றுமுதற் பதினெட்டெண்களை முறையே அடைசொல்லில் லாமல ஒருவெண்பாவில் அடக்கிப் பாடவேண்டுமென்ன, அப்படியே அடக்கிப் பாடியசெய்யுள்.

“ஒனறிரண்டு மூன்றுநான கைநதாறு ஏழெட்டு
ஒன்பது பத்துப பதினென்று—பனன
இரண்பதின மூன்றுபதி னாண்பதி னேந்துபதி
ஐந்துபதி னேழ்பதி னெட்டு.”

ஒருவா, முதற்சங்கத்தின் தொகையும், இடைச்சங்கத்தின் தொகையும், கடைச்சங்கத்தின் தொகையும் ஒருவெண்பாவில் அடக்கி, அம்மூன்று சங்கத்தாக்கும், அறுபத்துநாலு திருவிளையாடலுக்கும் “காததன் மதுரையிறசொககன” என்பது பயவிலையாய் ஈற்றடியில் வரும்படி முடிக்க வேண்டுமென்ன, அவ்வண்ணமே முடித்த செய்யுள்,

“பாலரகா லாயிரகா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான்
பாலரகா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான்—மேலாகாந
பத்தொன்பான் சங்கமறு பத்துநா லாடலுக்கும
காததன் மதுரையிறசொக கன.”

ஒருவர் “கடல்கடுவிற் செநன னெழுப்பினதாகப்” பாடவேண்டுமென்ன, அப்படியே கருதக கற்பித்துப் பாடியசெய்யுள்.

“சுத்தபாற்கடலி னடுளினிற்றாளி தோன்றிய வதிசெய் மது
கேள், மத்தகக்கரியை யுரித்தவன்மீது மதன்பொரு தழித்தி
டு மாற்றா, விதகக்கமலை செவியுறக்கேட்டான் விழுந்து
கோர் தயாதெழுதோகிக், சுத்ததவமவகண்ட மாப்பறப்பு
டைத்தா னெழுதது கலவையின் செநனான்”

இன்னமவியுயிர்வந்த திருப்பாதகடலின் கடுவிற செந்துளையும்பிய அநிலாத்தந்தச் செலுதுகிறோனகேள். தாருகனைதது, முகிவர்கள் விடுத்த ஸந்ததத்ததைட்டய யானைன்ன தோலையுரிதது ஏகாசமாபேபோத்த மிகுருளெனெல் படைபெய்ததுப போசெயது மன்மதனாகிய பிள்ளை இறந்த செய்தி, அவனுடைய தாயாகிய சாதுரியமுடைய ஸ்ரிமகாஸ்சுமி செவியில் வந்த புருமபடி கேடசி, அவன் கீழேயிருந்த மனமகோந்த அழுது மலசபோன்ற தன்னிருகைகளையும் உயர எடுத்தது மார்பில் தாககுமபடி அடித்துக்கொண்டாள். அதனால் அமரார்பில் அபயியிருந்த குருகுமகலை வைச செந்துளானது எழுந்த பரந்ததென்பதாம். (சுததபபாதகடலென பது-சுததபாதகடலெனச செய்யுள் விகாரமாயிற்று.)

பிறவாநெறி காட்டியார் என்னும பெயருடையவா, “பெருவகாற்ற மழைகாடும் பெருநடப்பு பகைகாடும்” என்று ஒருவெண்பாப்பாட வேண்டுமென்ன, அங்ஙனமே அவரைக்கடித்து பாடிய செய்யுள்.

“நீரேபிறவா நெறிகாட்டி யாரெமககு
நீரே சமிசை நிலையிட்டா—நீரேயிவ
விங்களமேன் செய்தீர் விடுவகடுவகாற றுமமழைகாட
டுங்கடுநட் புப்பகை காட்டும்.”

இன்ன பிறவா நெறிகாட்டியாரென்று யாவராலும் சிறப்பித்ததுச சொல்லபபடும் பிரபலமான பெயர்பெற்றவா நீர்தாமோ, எமக்கு இப்படிப்பட்ட சமிசைகொடுத்த தலைப்பட்டவா நீர்தாமோ, ஏதுக்காக நீரிந்த விங்களம் செய்யஏறபட்டார், அத்தகட்டிற்போதும் விடவிடும். கடுவகாற்ற மழை காட்டும் கடுநெட்டிப் பகைகாட்டுமென்பதாம்.

ஒருவா, ஆமணக்குக்கும் யானைக்கும் உவமைதோன்ற ஒரு பாடல் பாடவேண்டுமென்ன, அங்ஙனமே சிலேவித்துபாடிய வெண்பா.

“முத்திருக்குஞ் கொம்பசைக்கு முரித்தன் டேத்திவரும்
கொத்திருக்கு் கோர் ஸூலைசாய்க்கும்—எத்திசைக்கும
தேமணக்குஞ் சோலைத் திருமலை யன்வரையில
ஆணத்திருமலையுரை யும்.”

இவ்வகத்தினைமயிழும் இவ்விமைபாகப் பழிமனிகின் மலசசோ கிழமுத்த திருமலைபுதுடை யடுவதமகத்தின்பு துமணக்கு முத்தண்டததா

யிருக்கும். கொம்பகையர் நிற்கும். கொங்கை தண்டேபத்து வளரும். காரியன் கொத்துக் கொத்தியிருக்கும். கோமையாகிய குலகண்டையுத்திரும் ஆதலாலும், யானை தன்னகத்தில் முத்திருக்கும் கொம்பின் அசைக்கும், வலிபெற்ற இருப்புலகையைத் துதிக்கையில் எத்திரும், மஸ்தகத்திற் பாகன் அங்குத்தாற்குத்தம் முதலடைததாயிருக்கும், பகைவர் கூட்டத்தை இரித்தோடும் ஆதலாலும் இவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று ஒக்கும்ென்பதாம்.

ஒருவா, வைக்கோலுக்கும் யானைக்கும் ஒப்புமைதோன்றப் பாடவேண்டென, அவவாறே சிலேஷித்துப் பாடியவெண்பா.

“வாரிக்களத்தடிகும வந்துபின்பு கோட்டைபுகும
போரிற் சிறந்து பொலிவாகும—சீருற்ற
செக்கோல மேனித திருமலேரா யனவகையிற்
வைக்கோலு மாலயானையாம்.”

இ-ள். சிறப்புப்பொருதிய அழகிய சிவந்த மேனிகையுடைய திருமலேராயனது வெறபகததல், வைக்கோல உழவாகளாற் கறறைக்கற்றையாக வாரியெடுத்தக களத்தில் அடிக்கப்படும். பிறகு அங்கிருந்து கொண்டு வந்து கோட்டையாகக் கட்டிச் சேரக்கப்படும். அன்றியும் போர்போடப்பட்ட சிறந்த பொலிவதிறக்கும், ஆதலாலும், யானை பகைஞர்களைவாரி புத்தகளத்தில் அடிகும. புத்தத்தில் வெற்றி சிறந்து பொலிவுபெற்றிருக்கும். பின்பு திரும்பிவந்து கோட்டைக்குட் பிரவேசிகும் ஆதலாலும் இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாகுமென்பதாம். (செக்கோலமென்பது-செக்கோலமென வலித்தலாயிற்று)

ஒருவா, பாம்புக்கும் எளளுக்கும் ஒப்பிடும் பாடவேண்டென, சிலேஷித்துப் பாடியசெய்யுள்.

ஆழக் குடத்தடையு மாமும்போ தேயிரையுள்
முடித திறக்கின முகங்காட்டும்—ஒமெண்டை
பறறிப் பரபொனும் பாரிற்பின் னூக்குமுண்டாம்
உறறிபொம் பெளளெனவே யோது.

இ-ள். பாம்பு படமெடுத்தாழக் குடத்திற்குள் அகிழ்ந்திருப்பது மூலம் பொழுதேதேகா பூதகாரம் பன்னும், வெட்டிக்குள் அகிழ்ந்திருப்பது குடத்தக்குள் இட்டி முடிததிறந்தாற் தலையிற் பிடிக்காட்டும். உறறிபொனே அதன் விஷமானது மண்டையில் ஒடிப்பதற் பரபொனென்று அமை

யுண்டாகும். அதற்குப்பிளவாகிய காக்குமிருக்கும். ஆதலாலும், என் செக் காடி அந்நீர்சாரமாகிய கைலம் குத்திற் சேர்க்கப்படும். செககையும் பொழுதோ இகாச்சலிடும். குடத்திற்பெய்து முடிவைத்த நனையடங்கின பின்பு திறந்துபார்த்தால், அத்நைலம் பார்த்தவாசனூடைய முகச்சாயையையத் தனக்குள்ளே காட்டும். அது உச்சியில் வாரக்கப்படுமாறா பரவியோடி மண்ணையிற்பற்றிப் பரபொன ஊரலெடுக்கும். பிணைக்கு முண்டாயிருக்கும் ஆதலாலும் இவ்விண்ணும் ஒன்றினையொன்று ஒகருமென்று சொல்லுவென்பதாம். (இதில்திலமும் அதன்நைலமும் ஒராமை பதறி அபேதமாகச் சொல்லப்பட்டன.)

ஒருவா, பாம்புக்கும் எலுமிச்சம்பழத்தகுகும் உவமை கற்பித்தப பாடவேண்டுமென்ன, சிலேஷித்தப் பாடியசெய்யுள்

”பெரியவிடமேசேரும் பிததர்முடி யேறும்
அரியுண்ணு முப்புமே லாமெ—எரிசுணமாம்
தேம்பொழியுஞ் சோலைத திருமலைரா யனவனரயில
பாமபு மெலுமிச்சம் பழம்.”

இ-ள. தேனைச்சொரிக்கின்ற சோலைமுநத திருமலையினுடைய வெற பகதில, பாம்பு மிகவெஷம்பொருந்தி யிருக்கும். பரமசிவனுடைய திரு முடிமேலேறித் குடைகவித்தாறபோலப் படம்விதித்திருக்கும். காசனா உட்கொள்ளும். அதனால் உடலுபயும். மேலெழுந் தாடாநிரதும். கோபித துச் சேறுகுணமுடையதாம் ஆதலாலும், எலுமிச்சம்பழம் ராஜசமுக முத லாகிய பெரிய இடங்களில் உபசாராததமாய்ப் போய்ச்சேரும். பிததம் கொண்டவர்களுக்கு அப்பிததம் இறங்க அவாசன் தலையிற் சூறுபிழிந்தது ஏற்றப்படும். ஊறுசாய்க்காகக் கருவியால் அரிவப்படும். மேலே உப்பிட்டுக்குறுக்கப்படும். இரணததில் அதன் சாரம்பட்டால் எரிகின்ற குணமுடையதாம் ஆதலாலும் இவ்விண்ணும் தமகுகுள் ஒன்றோடொன்று ஒப்பாகு மென்பதாம்.

ஒருவர், மிகுக்கும் சத்திரனுக்கும் உபமானமாகச் சிலேஷித்தப் பாட வேண்டுமென்னப் பாடியசெய்யுள்.

“மிகுபாய் விளக்குதலா வீள்வான் படித்து
கிலபோ துலாவுதலாற் சென்று—தலைமேல்
—தித்த வரலாறுயர்மாம்பலையு
—திக்குடிக ராக வழுத்து.”

இ-ள். மலை பூமியின் கண் விளங்குதலாலும், மேகங்கள் சிலகாலம் தன் லீடத்தில் வந்து படிநது உலாவப்படுதலாலும், கொங்கன்மேலே தேரன்றி வருதலாலும், சந்திரன் நிலவினையுடைத்தாய்ப் பிரகாசிப்பதினாலும், நீண்ட வானத்தின்கட் படிந்து சிலபொழுது உலாவுதலாலும், அஸ்தமீதும் மறு படி தலைமேல் உதித்த வருதலாலும் ஒன்றையொன்று ஒத்ததாகச் சொல்வாயென்பதாம்.

ஒருவர், தேங்காய்க்கும் நாய்க்கும் சமத்துவம் கற்பித்துச் சிலேஷித்துப் பாடவேண்டுமென்னப் பாடியசெய்யுள்.

“ஓடு மிருக்குமத னுள்வாய் வெளுத்திருக்கும்
நாடுந குலைதனக்கு நாணுது—சேடியே
தினகாய திலலாத் திருமலாரா யனவரையில்
தேங்காயு நாயுந தெரி.”

இ-ள். திமையென்பது நாடுதலில்லாத திருமலாராயனுடைய வெற்பகததில, தேனகாயானது நாரேயன்றி ஓடு முடைத்தாயிருக்கும். உடைத்துப் பாராததால் அதனுட்புறம் வெளுத்திருக்கும். ஒருகுலைக்குப் பத்துப்பதினைந்துககு மேறப்பட்டிருக்கும்ன்றி அது தாக்குமோ தாக்காதோவென்று அஞ்சிக் குறைந்திராது ஆதலாலும், நாய் சிலநேரம் இங்கும் அங்கும் ஓடித் திரியும் சிலநேரம் இருந்தவிடத்திலேயே இருக்கும். அதனுள்வாயோ வெளுத்திருக்கும். ஆரேனும் புதியவர் வரக்கண்டால் அவரை உற்றுப்பார்க்கும். பாராதுப பின்பு குலைக்க ஆரம்பிக்கும். அப்படிக்குலைப்பதில் வெட்கப்பட மாட்டாது. ஆதலாலும் இவ்விண்ணும் ஒக்குமென்று அறிவாயாகவென்பதாம். [சேடி-மகடேமுன்னினை.]

ஒருவர், மீனுகும் பேனுக்கும் உவமையாகச் சிலேஷித்துப் பாடவேண்டுமென்னப் பாடிய செய்யுள்.

“மன்னீரி லேபிறக்கு மற்றலையி லேமேயும்
பின்னீச்சிற குததும் பெருமையால்—சொன்னேன் கேள்
தேனுநதுசோலைத் திருமலாரா யனவரையில்
மீனுமபே னுஞ்சரியா மே.”

இ-ள். மீன் பெருமைதங்கிய நீரிடத்தில் உற்பத்தியாகும். உற்பத்தியானபின்பு அந்நீர்த்திரையிலேயே மேய்த்துக்கொண்டிருக்கும். அப்படி

விடத்திற் சலாகையைக் கொண்டிருப்பதனாலும், சுடுவோன்குறித்த குறி
தவறாததினாலும், குறைவாமல் கறுத்த மருந்திடப் படுதலாலும், ஓசைச் சு
ருள் எழுத்தாணிகொண்டு எழுதப்படுதலாலும், தண்ணெனெழுதிய விஷ
யக்குறிப்பைப் பிறருக்குத் தெரிவித்தலாலும், மைபூசப்படுதலாலும் இவ்
விரண்டும் சமானமாகுமென்பதாம். (தோன்றவென்பது - தோணவெ
னமருவியது.)

ஒருவர், வானவில்லுக்கும், விஷ்ணுவுக்கும், வெற்றிலைக்கும், முப்பொ
ருட் சிலேடையாக ஒரு வெண்பாப் பாடவேண்டுமெனப் பாடிய செய்
யுள்.

“நீரி லுளதா னிறம்பச்சை யாற்றிருவால
பாரீற் பகைதீர்க்கும் பான்மையால்—சாருமனுப்
பல்வினையை மாற்றுதலாற் பாரீர பெருவான
வில்விணடு நேர் வெற் றிலை.”

இ-ள். வானவில் நீர்கொண்ட மேகத்தில் தோன்றியிருப்பதினாலும்,
பச்சைகிறம் உண்டாதலாலும், அழகுடைததாதலாலும், மழைக்குறிசளி
லொன்றாய்ப் பூமியிற் கோடையென்னும் பகையைத் தீர்ப்பதினாலும், ம
னிதர்களுடைய பலவகைப்பட்ட தொழில்களையும் மாற்றுதலினாலும், விஷ
ணு மகாபிரளயத்தின் மத்தியில் தங்குவதனாலும், சாமளவர்ணமாயிருப்ப
தனாலும், இலக்குமியை யுடையதனாலும், உலகத்தில் தேவர்கள் முனிவா
களுடைய பகையை ஒழிக்கும் பான்மையினாலும், தன்னை ஆசிரியித்த மறுக்
களின் சஞ்சித, ஆகாமிய, பிராரப்த கருமங்களை நிவர்த்திப்பதனாலும்,
வெற்றிலை நீர்க்கால்களி லிருப்பதனாலும், பச்சென்ற நிறமுடையதனாலும்,
மங்களகரமாதலாலும், ஒருவனையொருவர் பகைத்திருந்தால் அப்பகையை
நிவர்த்திக்கின்ற தன்மையினாலும், மங்களது தந்த ரோகததைத் தீர்ப்பத
னாலும், இம்மூன்றும் ஒப்புமையுடையன வென்பதாம்.

ஒருவர், பூசனிக்காய்க்கும், ஈசனுக்கும் ஒப்பமைத்துப் பாடவேண்டு
மெனப் பாடிய செய்யுள்.

“அழகெதி சேர்தலா லாகம் வெளுத்துக்
கொடியு மொருபக்கம் கொண்டு—வடிவுடைய
மாகுளுக்கெதுப் பூண்டு வளைத்தழும்பு பெற்றதனால்
ஈசனெனக் கிசனெனப் போந்து

இ-ள். பூசனிகளாய் அடியிற் காம்பு சோந்திருப்பதினாலும், உடல வெ
ருத்து ஒருபக்கத்திற் கொடியையும்கொண்டு, அழகினைபுடைய வெண்கண்
ணத்தை மேற்புறத்திற் பூண்டு, வளைவாகிய தழும்புபெற்றிருப்பதனாலும்,
நாசன அடியில் ரிஷபம் சோந்திருப்பதனாலும், விபூதி துளனத்தால் திரு
மேனி விளாதது, பார்வதியையும் ஒருபக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, அழ
குடைய சாப்பாபாணத்தைப் பூண்டு, உமையவளுடைய வளைத்தழும்பு
பெற்றிருப்பதனாலும் ஒப்பென்று சொல்லுவென்பதாம்.

ஒருவர, ஜகது-நிகரம் வரக குமபேசா விஷயமாகப் பாடவேண்டுமெ
ன, நிரணிகையணியாகப் பாடிய செய்யுள்.

“ஒகாமா வீதோ மெடுமெடு நேரொக்க
நாகரா குடந்தை நகரககிறைவா—வாகரய
எடுபபா நடம்புரிவ ரேறுவ ரணபாக்குக்
கொடுபப ரணிவர் குழைககு.”

இ-ள். இளமரங்கள் அடர்ந்த சோலைகுழந்தை திருக்குடந்தைக் கிறைவ
ராகிய குமபேசா, ஓ, கா, மா, வீ, தோ எனனும் இவ்வைந்தெழுத்துடனே,
டு, டு, டி, டி, டி, எனனும் இவ்வைந்தெழுத்தும் தனித்தனி பொருந்த அவை
ஓடு, காடு, மாடு, வீடு, தோடு என்றாலும், அவற்றுள் முறையே ஒன்றை
அழகாகக் கையில் எடுப்பா. ஒன்றில் நடனம்செய்வா, ஒன்றின்மேல் ஏறு
வா, ஒன்றைத் தம்மனப்பாக்குக கொடுபார். ஒன்றைச் செவியில் அணிவ
ரண்பதாம். (தோடு-காநாரணம்)

ஒருவர, பச்சைவடம், பாகு, சேலை, சோமன் என்னும் இன்னானரு
வஸ்திரபேதமும் உருமபடி ஒரு வெண்பாப்பாடவேண்டுமெனப் பாடிய
செய்யுள்.

“மாயன நுயின்றதுவு மாமலராள் சொல்லதுவும்
ஏயகுருந்திற்கொண டேறியதும்—தூயை
இடப்பாகன சென்னியினமே லேறியதும் பச்சை
வடம்பாகு சேலைசோ மன ”

இ-ள். கெடுமால் மகாபிரளயத்தில் திருக்கண் வளர்த்தருளியதும் (பச்
சைவடம்), தாமரை யாசனத்தைபுடைய இலக்குமியின் சொல்லும் (பாகு),
கண்ணபிரான கோடிகைகளை நாணச்செய்யும்பொருட்டிக் கவர்்த்துகொண்டு
டோங்க குருந்தமரத்திலேறி ஒளித்துவைத்த திருந்ததும் (சேலை), மலை

மகளை இடப்பாகத்திலுடைய சிவபெருமானது திருமுடியில் ஏறியிருப்பதும் (சோமன்) முறையே பச்சைவடம் பாரு சேலை சோமன் என்பதாம் [பச்சைவடம்-ஆலிலை, சோமன்-சகதிரன்]

ஒருவர், பொன்னாவகையில் காய்ப்புவென்று பாடவேண்டுமெனப் பாடிய செய்யுள்,

“உடுத்ததுவு மேய்த்ததுவு மும்பாகோன் நன்னுல
எடுத்ததுவும் பள்ளிக் கியையப—படுத்ததுவும்
அநரா ளெறிந்ததுவு மன்பி ளிரந்ததுவும்
பொன்னா வகையிலேகாய் பூ.”

இ-ள. ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவா ஆடையாக உடுத்ததும் (பொன்), கிருஷ்ணவதாரத்தில் மேய்த்ததும் (ஆ), இரதிரன் கலிமழை பொழிவித்ததினியித்தம் குடையாக எடுத்ததும் (வரை), சயனத்திற் கிசையப்படுத்ததும் (இலை), அகாலகதிற கன்றுகொண்டெறிந்தது (காய), அன்பினால் பவிசுககரவாத்தியி லிடத்தில் இரந்ததும் (பூ) முறையே பொன்னாவகையில் காய்ப்பு வென்பதாம் [வரை-மலை, பூ-பூமி]

கச்சிக்காவல னென்னும் ஒருவா, செங்கழுநீரக கிழங்கென்று பாடவேண்டுமெனப் பாடிய செய்யுள்,

“வாதமண ரேறியது மாயன றுயினறதுவும்
ஆதிததெ தாடகொண்ட வவவுருவும்—சீதரனா
தாளகொண்ட ளளந்ததுவுந தண்கச்சிக் காவலா
கேள்செங் கழுநீரக் கிழங்கு.”

இ-ள. சாந்தகுணத்தை யுடைய கச்சிக்காவலனே கேட்கக்கடவாய் சம்பந்தமூர்த்திகளுடனே வாதுசெய்த சமணர்களேறியதும் (செங்கழு), காராயண பள்ளிகொண்டதும் (நீர்), பரமசிவன் சுந்தரமூர்த்திகளைத் தடுத்தாடகொள்ளும் பொருட்டு எடுத்த உருவும் (கிழம்), விஷ்ணுவானவா திருவடியால் அளந்ததுவும் (கு) முறையே செங்கழுநீரக கிழங்கென்பதாம் [கு-பூமி.]

ஒருவர் கா, நீ, நு, கே என்று பாடவேண்டுமெனப் பாடிய செய்யுள்,

“அனாயின் முடியி லணிமார்பி னெஞ்சில
“இதனைவ்விடத்தமர்ந்தான் சேனைய—புனையறவே

மாணுவிழியீர் மலரணவொற்றீராகும்
ஆனாலாம் நானீநூனே.”

இ-ள். ம், ல், ர், ண எனனும் இந்நான்கு ஒற்றும், கா, கீ, தூ, கே என்
னும் இந்நான்கிற்கும் தலைதடுமாற்றமாய் இறுதியாக, நாண், நீர், நூல், கேம்
எனவருமாயின, உமாதேவி யிடப்பாகத்தி லெழுந்தருளிய சிவபிரானது,
அரையிலும், முடியிலும், மாபிலும், கழுத்திலும் முறையே சேர்க்கப்படு
வனவாகும் எனபதாம். [கேம-விஷம் மாநா விழியீர் என்பது மகே
முனவிலை]

ஒருவா, கணபதிக்கும், முருகனுக்கும், சிவனுக்கும் சிலேடையாக ஒரு
வெண்பாப பாடவேண்டுமென்ப பாடிய செய்யுள்.

“சென்னிமுக மாறுவதாற சோதருமுன் னாலுக்கையால
இந்நிலத்திற் கோடொன நிருக்கையால—மன்னுஞளங்
கணனுறுத லாடங் கணபதியுஞ் செவ்வேளும்
எண்ணரனு நேராவ ரே.”

இ ள் விராயகன் முகமாறுபட்டிருப்பதனாலும், முன்னே தொங்கு
கின்ற துதிகையினாலும், ஒரு கொம்பினை யுடைத்தா யிருப்பதனாலும்,
வெல்லத்தின்கண் ஆவிரப்பவிததலினாலும், முருகன் சூறமுசுத்துடனிருப்
பதனாலும், நெருங்கிய டன்னிரண்டு கைகளினாலும், இந்நப்பூமியில் ஒப
பற்ற திருச்செவ்வோட்டி லிருப்பதனாலும், நிலைபெற்ற சரவணப் பொய்கை
யில் அவதரித்தலினாலும், சிவன் திருமுடியிற் கைகையிருப்பதனாலும், முன்
னே சோதிருக்கின்ற நாண்கு கைகளினாலும், இவ்வுலகத்திற் கைலைமையி
லிருப்பதனாலும், நெற்றிக்கண்ணைப் பொருந்ததலாலும் இம்மூவருந் தம்
முள ஒருவரை ஒருவா ஒப்பாவாரென்பதாம். (சென்னிமுகமென்பது-இஃது
பெயரொட்டு)

ஒருவா, தை மாசி பங்குனி மாதம் என்று பாடவேண்டு மென்பாடிய
செய்யுள்.

“பாணறதுச சொல்லுவதும் பைமபுனலை முடுவதும்
தாணுவுரித ததுவுஞ் சக்கரத்தோன்—ஊணதவும்
எமமானெ யெய்துவது மீசனிடத் தஞ்சொத்தும்
தைமமாசி பங்குனி மாதம்.”

இ-ள. தையற்காரனுக்குச் செய்யென்று சொல்வதும் (தை), சலக தை மறைத்தக்கொண்டிருப்பதும் (மாசு), சிவன் அடாத்த உரிதத்தும் (இ பம்) விஷ்ணுவுக்கு உணவாயிருப்பதும் (கு) எங்கள் பெண்ணைச் சோவதும் (சீ), பரமசிவன் இடப்பாகத்தில் வைத்ததும் (மாத), முடியில் தரித்ததும் (அம்) முறையே தை மாசி பங்குனி மாதம் எனப்படும். [இபம்-யாணை, அம்-கங்கை,] நீ என்பது-நீ என்கருறுகலாயிற்று.

ஒருவா, ஒருபாடல் செருப்பென்றெடுத்து விளக்குமாறென்று முடிக்க வேண்டுமென்ப பாடியசெய்யுள்.

“செருப்புகு வீரர்களைச் சென்றுழகும் வேலன
பொருப்புகு நாயகனைப்புவல்—மருப்புகுத்
தண்டேன பொழித்திருந் தாமரைமேல் வீற்றிருக்கும்
வண்டே விளக்கு மாறே.”

இ-ள் யுத்தகளத்திற் போப்புகருநது வீரா கூட்டத்தைக் கலக்கச் சித் தடிக்கின்ற வேலாயுதத்தை யேகதிய குறிஞ்சித்தலைவனாகிய முருகக்கட வுனை யான ஆலிங்கனஞ்செய்ய, வாசனைபொருக்கிக் குளிராசசி தங்கிய தே னைச் சொரிக்கின்ற அழகிய தாமரைமலரினமேல் வீற்றிருக்கின்ற வண்டுதான் வழிகாட்டாநிற்கு மென்பதாம். இக்கருத்து ஒருபெண் முருகேனைத் தஞ் வக கருதிவண்டைத் துதுவிட்குறித்ததாக அமைக்கப்பட்டது.

ஒருவா, பாம்புக்கும் வாழைப்பழத்துக்கும் சமானம் தோன்றப்பட வேண்டுமென்ப பாடிய செய்யுள்.

“கஞ்சிருகருக தோலுரிக்கு நாதாமுடிமேலிருக்கும்
வெஞ்சினத்திற் பறபட்டான மீளாதே—விஞ்சுமலாத்
தேம்பாயுஞ் சோலைத் திருமலைராயனவனாயில்
பாம்பாகும் வாழைப்பழம்.”

இ-ள மிகுதியாக பூததேன் பாய்கின்ற சோலைகுழந்த திருமலைய னுடைய வெற்பகத்தில், பாம்பு விஷமுடை ததாயிருக்கும் காய்சித்திபெற் றோ சட்டை கழற்றுவதுபோலப் பருவமறிந்து தோலுரிக்கும். கடவுள் முடியின்மேலிருக்கும். கொடிய கோபத்தினாலே அதன் டறபட்டால் இதன் தவுவிர திரும்பமாட்டாது ஆதலாலும், வாழைப்பழம் கைந்திருக்கும். தோ லுரிக்கப்படும. கடவுள் திருமுடிமேல் பஞ்சாமிரத்ததோடு கூட்டி அபிஷே கிக்கப்படும். கற்பாகவாவது மறநெவ்வகையாகவது புசிப்பவர்களு டைய பலவினிடைத்திற்பட்டாற் பின்பு திருமமாட்டாது ஆதலாலும் இவ விண்ணம் ஒப்பாமென்பதாம்.

ஒருவா, கண்ணாடிக்கும் அரசனாகும் ஒப்பமைத்தப பாடவேண்டு மென்பபாடிய செய்யுள்.

‘பாவருக்கும் சஞ்சனையைத் தியாவருக்கு மல்லுவராய்ப் பாவனையாய்த் தீதகலப் பாரததலாவ—மேவும், எதிரியைத்தன னுள்ளாககி டேற்ற ரசத்தால் சதிருறலா லாடி யரசாம்.’

இ-ள். கண்ணடி எல்லார்க்கும் விருப்பத்தையுண்டாக்கி, எல்லார்க்கும் அவரவரைப்போலப் பாவனையாய் முகத்தமுக்கு நீக்கத் திருத்தயிசைப் பார்க்கப் படுதலாலும், எதிர்ப்பட்டவனது சாணையைத் தனக்குள்ளே கொள்ளத்தக்கதாக ரசம் பூசப்பட்டுச் சதிர்பெற் திருப்பதனாலும், அரசன் சன் கோலின்மீது வாழ்வார யாவருக்கும் சந்தோஷமாகிய செய்கையைச் செய்து, யாவருக்கும் அவரவா நிலைமையேறத் தன்னைப் பாலித்தத் தீமைமகலப் பாரப்பதனாலும், தன்மேற போருக்கு வருகின்ற டைகளுக்கே சாமோபாயத்தால் தன் வசப்படுத்திச் சுகசார முதலிய நவரசத்தைக் கொண்டு மகிமை பெற்றிருப்பதனாலும் ஓடபாமென்பதாம்.

ஒருவா, சிவனைக்குறித்து நீளுவாய நெருப்பாவாய கூளுவாய் கொளுந்துவாய் நடடமாவாய் நஞ்சாவாய் என்று ஒரு வெண்பாப் பாடவேண்டுமெனப் பாடிய செய்யுள்.

“நீளுவாய் நெறியி நெருப்பாவாய் யங்கமிரு
கூளுவாய் மேனி கொளுந்துவாய்—மாறாத
நடடமா வாய்சோறு நஞ்சாவாய் நாயேனை
இடடமாய்க் காப்பா யினி.”

இ-ள் நெறியின்கண் திருநீறுடைத்தா யிருப்பாய். அங்கம் அகலிப் பாயமா யிருப்பாய் திருமேனி இரண்டு கூரையிருப்பாய். அன்றியும் எரிந்து கொணடிருப்பாய். எகாலமு மொழியாத திருநடனமுடைத்தா யிருப்பாய். நஞ்சை உணவாகக் கொள்ளுவாய். உனது குணநிசயம் பகிர் முகத்தில் இப்படி யிருப்பினும் அந்தாமுகத்திலுள்ள கருடையினால் நாய்போன்ற அடிமேனை இஷ்டமாக ரட்சித்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

ஒருவா, அடிப்பது மத்தாலேயழ என்பதை நதநடி பாகத்தொண்டு அயலடியும் அதுபோலத் திரித்து ஒருவெண்பாப் பாடவேண்டுமெனப் பாடிய செய்யுள்.

“வண்ணங் கரியனென்றும் வாய்வேத நாதியென்றும்
கண்ண னீவனென்றுங் கருதாமல்—மண்ணை
அடிப்பது மத்தாலே யளந்தானே யாய்ச்சி
அடிப்பதுமத் தாலே யழ.”

இ-ள். உலகமுழுவதும் திருவடித் தாமனாயினுள்ளதே பரமவிராடாதி
வை இவன் கோடோலுங் கரியநிறத்தை யுடையவென்றும், சகலவேதங்
களும் பரிமளிக்கின்ற திருவாயினே யுடையவ் எனன்றும், யாவாகண்ண
னிடத்திலு மிருப்பவனென்றும் நின்னயாமல் அசோகைப் பிராட்டியானவரை
மத்தினாலேயா யழுமடடி அடிக்கிறதா? அவன் முகவுல்லாசமாம்படி. பூவா
புனலும் பெய்து பூசிக்கவேண்டு மல்லவோ? என்பதாம்.

ஒருவர், திருமலைராயனுடைய வாலைக் குறித்துப் பாடவேண்டுமென்ப
பாடியசெய்யுள்.

“செற்றலரை வென்ற திருமலைரா யன்கரத்தில
வெற்றிபுரி யுமவாளே வீரவாள—மறறையவாள
போவாள வருவாள புகுவாள புறப்படுவாள
ஆவாளி வாளவா ளாம்”

என்பதாம். இது பொருளவிளங்கிக் கிடக்கின்றது.

ஒருவர், சிவனுக்கும், சுப்பிரமணியனுக்கும், விகாயகனுக்கும், விஷ்ணு
னுக்கும், சிவனடியாருக்கும் தனித்தனி ஆறுதலையுண்டென்று ஒரு
வெண்பாப் பாடவேண்டுமென்ப பாடிய செய்யுள்

“சங்கரற்கு மாறுதலை சண்முகற்கு மாறுதலை
ஐங்கரற்கு மாறுதலை யானவே—சங்கைப்
பிடித்தோற்கு மாறுதலை பித்தனா பாதம்
படித்தோற்கு மாறுதலை பார.”

இ-ள். பரமசிவனுக்குத் திருமுடியிற் கைகளையும், சுப்பிரமணியனுக்கு
ஆறுசிரசும், விகாயகனுக்கு மாறுசிரசும், விஷ்ணுவுக்குப் பிரளயமாகிய உ
றைவிடமும், சிவனுடைய திருவடியைத் துதிசெய்பவர்களுக்கு மனவருத்
தீ தணித்துமுண்டென்று கீ காண்பவர்க ளென்பதாம்.

ஒருவர், சிவனை முக்கண்ண சென்பதற்கு வேறு காரணம் தோன்ற
ஒரு வெண்பாப் பாடவேண்டுமென்ப பாடியசெய்யுள்.

“மூக்கண்ண னென்றனை முன்னோர் மொழிந்திடுவார்
அக்கண்ணற் குள்ள தனாக்கண்ணே—தொக்க
உமையாள்கண னென்றனாமற் றான்வேடன் கண்ணென்
றமைபுமித னுலென றறி.”

இ-ள சான்றோர் சிவபிரான மூன்றுகண னுடையோனென்று பிர
சித்தமாகச் சொல்வாராக், அப்படிச்சொல்கது யாதிலெனின், அச்
சிவனுக்கு இயற்கையர் யுளது அனாககணமாதிரிமே. அதனெடு வர
மடாகத்தில் அரத்தநாரியாய எழுந்தருளிய உமாதேவியின் கண்ணென்
றனாயும் அககாலத்தில் ஊனபடைத்த கண்ணப்பராயனொன்றும் வேடன்
தன்முகத்தில் நின்றும் கின்று சாததியகணனொன்றும் சேர்த்த மூன்று
யிருக்கின்ற இவ்விதகாரணத்தினாலேதான் எனன்று அறிகவென்பதாம்.

ஐ-ருவா, கஞ்சிகுடியென்று சிலைஷ்டாக ஏகாமபராதர்மேல் ஒரு
வெண்பாட்பாடவேண்டு மென அதற்கு மேலும் விசேஷமாகப் பாடுவோ
மென்று பாடிய செய்யுள்,

“தேவநிர வந்தொருவ னித்தினாயிற் கைபிடித்தான்
வேறறாரா னென்றுவிடாமென்றேன்—ஆற்றியே
கஞ்சி குடியென்றான் களித்தன்று போவென்றேன்
வஞ்சிப்போ சென்றான் மறைந்து.

இ-ன் கொடியோலும் இடையினையுடைய சேடிகளே! நேற்றிரத்திரி
த்தினைசெடியும் சமயத்தில் ஒருவன் வந்து என் கையைப் பிடித்தான்.
நான் அவன் துரோ அயலாரானென்று ஐயமுற்றுப் பிடித்தகையை வி
டென்பதற்கு விடாமென்றேன். அவனளவனைத் தணியச்செய்து அதற்கு
உததரமாக நீயிடாய கொண்டிருப்பதனால் அது தணியக் கஞ்சிகுடியென்
பதுபோலக் கஞ்சிகுடி பெனருன். என்றவுடன் கஞ்சிப்பதியில் வசிக்கும்
ஏகாமபராத என்னு நான் தெளிந்த இப்பொழுது என்னைச்சேர்ந்து
சுகித்துப்போ வென்பது குறிப்பாகத் தோன்றும்படிச் சளித்தின்றுபோ
வென்றேன். அதுகேட்டு அவன் தான் கஞ்சி குடிபென்றதற்குப் பரிசாக
மாகத் தன்னை நான், களித்தின்றுபோவென்று சொன்னேன் எனன்றோ, அல்
லது மறநியது கண்ணத்தினாலோ தீட்டின மாயமாய் மறைந்துபோய்
விட்டான். இதென்ன ஆச்சரியம் என்பதாம்.

[illegible]

“கனகசுந்தரி” பற்றியும் “கனகசுந்தரி” பற்றியும்

4. 1944

[illegible]

அதன்மூலம் விவசாயிகள் தங்கள் காலநிலைப்பணியை நிராகரிப்பதை
மேலும் அவர் சீர்தம் மரணத்திற்கு காரணத்திற்கேள் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

மெய்யுத்தொழிற், மொழிபடி வித்தைன் ஆச்சென்றி கேட்டி அம்மயானத
 இந் தொன்ற மிரோதாக்கினி மொழித்தொண்டித் தொன்ற துறையமனை வி
 மொழி மொழி மொழி மொழி,

“ஆகாழி மரீ யென வுறையெனாம்
 விச கவினாள் மேகமே—பூசா
 வினாகொண்ட செந்தழலாய் வேகின்றதேனையோ
 மண்டிற் பாணமென்ற வாய்.”

என ஒருவென்பாப்படி விபசனப்பட்டார. இதைப்பட்டார, ௧௪
 மொன்றானஞ்செருகரு நச்சபன் நச்சபமென்றதம் இசட்டைப்புலவாக
 ளாத் பட்டப்பட்டனவென்று கிளா சொல்லுவார்கள். அப்படிச்சொல்வது
 புத்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் விரோதமாயிருக்கின்றது.

காளமேகப்புவவர் சரித்திரம் முற்றிற்று.

